

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

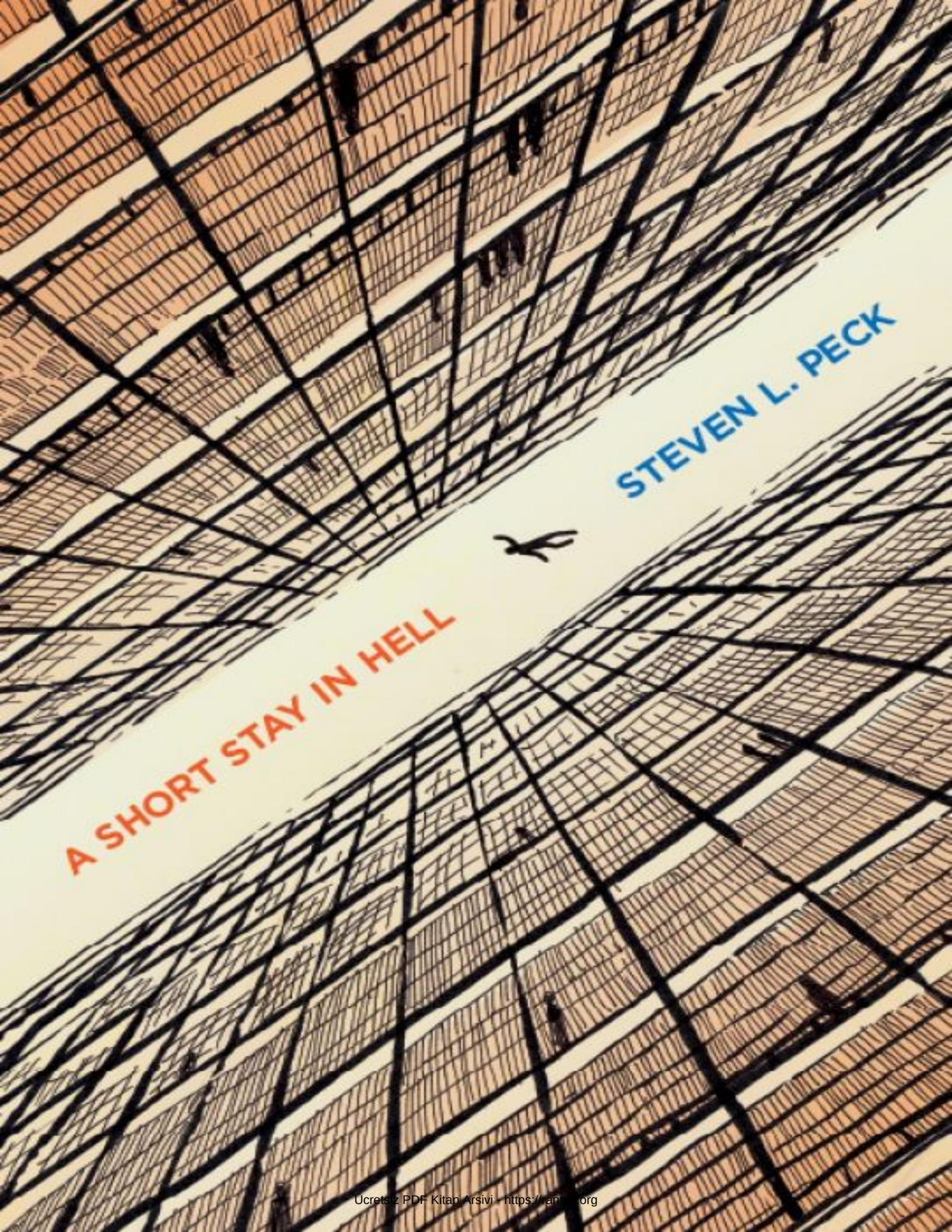
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEVEN L. PECK

A SHORT STAY IN HELL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CEHENNEMDE KISA BİR KALIŞ İÇİN ÖNCEDEN ÖVGÜ

"Derin ve rahatsız edici *Cehennemde Kısa Bir Konaklama*, bilimkurgu, teoloji ve korkunun mükemmel bir karışımı. İnanç, insan doğası ve sonsuzluğun acımasız kapsamı üzerine dehşet verici bir meditasyon. Çok ama çok uzun bir süre aklınızdan çıkmayacak."

– **Dan Mells, *I Am Not a Serial Killer* kitabının yazarı**

"Karşı konulmaz bir buluş. Peck bir şekilde tüm insan deneyimini, neredeyse sonsuz uzay ve zaman genişliğini mucizevi bir şekilde ince bir romana sıkıştırmış. Bu kitap hakkında düşünmeden edemeyeceksiniz."

– **Ken Jennings, *Brainiac* ve *Maphead* kitaplarının yazarı**

CEHENNEMDE KISA BİR KONAKLAMA

Steven L. Peck

BİRİNCİ BASKI, MART 2012
Telif Hakkı 2012 Steven L. Peck Strange

Violin Editions tarafından Smashwords'te
yayınlanmıştır

TUHAF KEMAN EDİSYONLARI
Washington, DC
<http://strangeviolineditions.com>

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

ISBN 978-0-98C7484-C-4
ISBN 978-0-9837484-4-1 (ciltli)
ISBN 978-0-9837484-2-7 (ticari ciltsiz kitap)

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası:

2011941923

Kapak tasarımı: Matt Page

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE

1

BAŞLANGIÇ

2

CEHENNEMDE İLK HAFTA

3

102. YIL: EN ÖNEMLİ METİN

4

1145 YILI: BÜYÜK KAYIP

5

EN DERİN UÇURUM

EK

YAZAR HAKKINDA

PROLOGUE

BİRÇOK KİŞİYİ SEVMİŞ OLMAMA RAĞMEN, neredeyse sonsuza kadar uzanan hayatımda sadece tek bir gerçek aşk oldu - bensiz kütüphanenin dibine düşen Rachel. Onu sadece bu kadar kısa bir süre mi tanıdım? Garip, bir varoluş anı varlığımızı nasıl bu kadar derinden kesebilir ki, asırlar fark edilmeden geçerken, kısa bir aşk bilincimizin topolojisini sonsuza dek yapılandırabilir ve tanımlayabilir. Kendimi aşıyorum. Sanırım en baştan başlamalıyım - o kadar uzun zaman önceki bir başlangıç ki ufku, herhangi bir insan ölçüsüne göre paralel olan iki Öklid çizgisinin birleştiği yerde kaybolan bir nokta.

İlk yıllar tarif etmesi en kolay olanlardır. Macera, arkadaşlık ve sevgi dolu yıllardı. Sayılamayacak kadar uzun yıllar kimseyi görmedim. Yine de, bu kadar uzun zaman sonra bile, hala bir başkasının sesini, merdivenlerdeki ayak seslerini ya da uzakta siluet halinde hareket eden bir figürü dinliyorum. Bir keresinde bir yılını sadece dinleyerek geçirmiştım. Bir diğerinde, kütüphanenin derinliklerine bakabilmek için büfeden aldığım arıtılmış koyun bağırsaklarından bir teleskop yapmaya çalıştım. Tüm çabalarım a rağmen başka bir ruh bulmayı başaramadım. Hepimiz bu uzayın uçsuz bucaksızlığına dağıldık ve birbirimizi bulamıyoruz. Sanırım artık hepimiz yalnızız.

Yine de çalışmaya devam ediyorum. Saydığımı göre (ki doğru olduğunu biliyorum, çünkü burada hafızam en küçük ayrıntıyı bile unutmaktan aciz gibi görünüyor) en alt kattan, elimde burada kaldığım süreyi anlatan bu kitapla oturduğum bu kata kadar sayısız ışık yılı tırmanmışım. Bu benim hayatımın hikayesi değil, bu yüzden pek bir amaca hizmet etmiyor, ama okudukça böyle bir kitap bulduğuma hayret ediyorum. Aradığım kitaba çok yakın. Bazen aradığım cildin yerini tarif eden kitabı keşfedeceğimi hayal ediyorum. Ama ne yazık ki, doğru kitap olduğunu nasıl bilebilirim? Kütüphanede, belirli bir katta ihtiyacım olan kitabın bulunduğunu iddia eden sayısız kitap var. Ve tabii ki hiçbir kitap, bu kütüphanenin yüksekliğini ve derinliğini sayısal bir rakamla ifade edebilecek kadar büyük bir sayı içeremez. Bu monoton yerde aptalca düşünceler kaçınılmaz sanırım.

Pek çok hazine buldum. Birkaç asır önce, dünyevi sindirim tarihimi anlatıyor gibi görünen bir kitap buldum - başından sonuna kadar, her öğün, yiyeceğin kimyasal bileşimine nasıl ayrıldığı

ve sonra bağırsağa gönderilir. Ayrıca Mickey Spillane romanlarına çok yakın olduğundan emin olduğum şeylere de düşün oldum. Aynı şekilde, yaklaşık yedi yüz milyar yıl boyunca kısa öykülerden oluşan bir kitap taşıdığımı da hatırlıyorum - bazıları fantezi, bazıları romans ve bir tanesi de fars idi. Muhteşem bir kitaptı. Son öykü benim favorimdi. Bir zamanlar çim biçme makinesi tamir işinin güçlü sahibi olan bir maymunun bilinmezliğe ve umutsuzluğa düşmesini anlatıyordu. Teknolojik değişimler ayak uydurma becerisini aştığı bu alandaki büyüklüğünü ve itibarını kaybetmekten duyduğu üzüntüyü anlatıyordu. Dini arayışından dokunaklı bir şekilde bahsetti. Bu hikayenin sonunu düşündüğümde (size anlatarak spoiler vermeyeceğim) hala gözlerim doluyor.

Kısa bir süre önce bulduğum bir kitap, 111 ila 222. sayfaları dışında rastgele karakterlerle doluydu; burada Tanrı'nın evreni, büyük kütüphanede en güzel ve anlamlı kitapları bulmak için bir ayıklama yöntemi olarak yarattığını öne süren bir açıklama buldum. Eski evrenimin sadece on altı milyar yıllık varoluşunda, gezegendeki insan varlığının kısa yaratıcı ömrü boyunca büyük bir düşünce ve edebiyat deposunun üretildiğini savunuyordu. Çalışma, evrimin, kütüphanenin rastlantısallığı boyunca ince bir şekilde dağılmış olan tutarlı ve okunabilir kitapların alt kümelerini bulmak için en etkili sıralama algoritması olduğu fikrini eğlendirdi. Bu argüman benim için özel bir anlam taşıyordu çünkü bu kadar uzun ve tutarlı bir metin dizisi bulmayalı neredeyse 160 milyar yıl olmuştu. Böylesine keyifli bir eser bulmak gerçekten de bir hazineydi - özellikle de böylesine hayırlı sayfa numaraları arasına yerleştirilmiş böylesine önemli bir tez.

Beni affedin. Kendimi çok aşıyorum. Cehennemdeki hayatımı ve büyük iblisin beni buraya gönderdiği o meşum günü anlayabilmeniz için en baştan başlamalıyım.

Röportajla başlamalıyım yoksa bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmeyecek. O yüzden buradan başlıyorum:

~~~~~

PROFESYONEL ŞEYTAN geniş, yüksek arkalıklı kırmızı deri koltuğunda rahatça arkasına yaslandı, sonra önünde oturan beş dehşete düşmüş misafirden uzaklaştı ve arkasındaki pencereye döndü. Oda iyi aydınlatılmıştı; tavanın uzunluğuna yayılan birkaç işlevsel çift halinde düzenlenmiş uzun akkor tüpler odaya yumuşak, iş gibi bir his veriyordu. Oraya buraya zevkli bir şekilde yerleştirilmiş saksı bitkileri odaya bir hava katıyordu.

orantı ve düzen. İblis ait değilmiş gibi görünen tek şeydi.

Canavarın sarı bakışları düşünceli bir şekilde masasının arkasındaki duvara hakim olan büyük çerçeveli pencereden dışarıya yöneldi. Camın arkasında dans eden kırmızı bir ışıltıyla aydınlanan büyük bir mağara vardı. çekti ve altındaki sahnede yavaşça kaynayan tatlı şeker şurubu gibi kalın bir şekilde fokurdayan, kaynayan, erimiş lav yatağını incelerken siyah uçlu toynaklarından biriyle bacağını kaşdı. Ateş gölünden ara sıra alev alev yanan bir fiskiye şiddetle püskürüyor, büyük mağaranın tavanını sıcak lavla kaplıyor, ardından büyük topaklar halinde yavaşça devasa magma gölüne geri damlıyor ve parlak turuncu sıvı kayadan yüksek, kalın sıçramalar yaratıyordu. Gölün içinde, acı içinde çığlıklar atarak havuza doğru ilerleyen çok sayıda feryat eden insan görülebiliyordu ve çığlıkları cam pencerenin kalınlığını delemese de, yüzlerinde görülen sessiz acı ve dehşet, durumun dehşetini oturan beş misafire aktarıyordu. Beşi de titriyor ve nefessiz kalıyordu.

Gölün kenarında, küçük gölgemsi iblisler ellerinde sivri deri kırbaçlar ve uzun paslı dirgenler, umutsuzca havuzdan çıkmaya çalışan ruhları fokurdayan merkezine geri götürmek için kullanıyorlardı. Sarı gözlü iblis, kendisine dehşetle bakan üç erkek ve iki kadına doğru döndü. Kaba pamuktan kalın beyaz cüppeler giymişlerdi. Ayakları çıplaktı ve her hareket ettiklerinde yüksek sesle gıcırdayan dengesiz gri metal katlanır sandalyelere oturmuşlardı.

Heybetli iblis uzun boyluydu - yaklaşık iki metre. İri, keçi bacaklarında kaba, kalın kıllar vardı ve bu da ona klasik bir Pan'ın cazibesine sahip olmayan satir benzeri bir görünüm veriyordu. Gövdesi son derece iyi kaslanmıştı, yüzü gibi ateş kırmızıydı ama ince bir nem tabakasıyla kaplıydı ve bu nem tabakasından zehirli, kükürtlü bir koku yayılıyor gibiydi. İyi şekillendirilmiş kolları orantısız derecede uzun görünüyordu ve ellerinde tehlikeli, stiletto benzeri pençeler vardı. Kafası iriydi, geniş burun delikleri ve kendi ışığıyla parlıyor gibi görünen büyük sarı kedi yarığı gözlerle bölünmüştü. Kafasında, bir elandinkine benzeyen iki büyük boynuz, kafatasının üzerinde yaklaşık bir metre yüksekliğe kadar yavaşça spiral çiziyordu. Tüylü yelesi temiz traşlı çenesi ve yanaklarıyla çarpıcı bir tezat oluştururken, parlak kırmızı sivri yarasa kulakları başının yanlarından çıkıntı yapıyor, bir Doberman pinscher'ınki gibi dik ve dikkatli duruyordu. Dişleri sivriydi ve iki büyük, hırçın köpek dişi yüzünün genel korkunçluğuna katkıda bulunuyordu.

Gülümsemi - vahşi, şeytani bir gülümseme değil, gerçekten memnun ve mutlu bir sırıtış, "Vay, vay, vay, ne diyebilirim ki... hoş geldiniz. Cehenneme hoş geldiniz."

Kollarını nezaketle açtı.

"Şeytan mı?" Kadınlardan biri kısık sesle fısıldadı.

"Ahriman mı? Hayır, hayır, hayır. O kadar kayda değer bir şey değil. Ben Xandern'im. Yazata'lardan biri. Küçük bir görevli. Umarım hayal kırıklığına uğramamışsınızdır?" Gerçekten endişeli görünüyordu.

Kadınlardan biri başını salladı ve hıçkırarak arkasını döndü.

"Pekala, bir bakalım. Bugün burada neyimiz var?" Masasından kırmızı bir dikdörtgen aldı ve işaret parmağının uzun keskin pençesiyle cihaza dokunmaya başladı.

"Hmm... hmm..." diye tekrarladı kendi kendine, cihazının ekranına bakarken biraz şaşkın görünüyordu.

"Lester Green?" dedi, aniden rahatsız metal sandalyelerde oturan adamlardan birine bakarak.

Korkudan ziyade, bu adam sessiz ve cesur bir güven yayıyor gibiydi - bir restoranda yemekte titiz standartlarını karşılamayan bir kusur tespit ettikten sonra yemeği geri göndermeye alışkın biri gibi.

"Bir hata oldu," dedi yumuşak bir sesle ama kesin bir kararlılıkla. "Burada olmamam gerekiyordu."

"Bir hata mı?" dedi iblis yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Büyük olasılıkla, büyük olasılıkla. Cehennemde işler her zaman istenildiği kadar düzgün gitmez, değil mi?" Dikdörtgeni eline aldı ve birkaç kez dokunduktan sonra yüksek sesle okudu: "Bakalım. Lester Green. 1294 Battle Lane. Forrest City, Arkansas. Karısı: Sarah Green. Dört çocuk: Matthew, Mark, Jessie ve Caleb. Fırtına sırasında golf oynarken yıldırım çarpması sonucu öldü," diye diğer konuklara bir kenara not düştü.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi büyük iblis, sesinde biraz sabırsızlıkla.

"Hayır, görüyorsunuz, ben kurtuldum. Sonsuza dek ve her zaman için. Vaizin çağrısıyla ortaya çıktım ve kuzunun kanıyla yıkandım. İsa tarafından kurtarıldım. Beni Tanrı'nın elinden kim alabilir?"

Adam konuşurken ayağa , yüzünü yukarı kaldırdı ve ellerini havaya kaldırarak, "Yardım et bana, İsa!" diye bağırdı.

İblis şaşkınlıkla baktı. "O zaman Hristiyan mıydın?"

"Evet. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Burada olmamalıydım. Kurtarıldım," diye bağırdı adam, azalan bir cesaretle de olsa.

"İşte senin sorunun bu. Tek gerçek dine katılmadın."

"Ne? Sana söylüyorum, ben bir Hristiyanıydım. Her gün İncil okurdum. Her pazar televizyondaki evanjelistlere para bağışlardım. Ve kurtuldum."

"Hayır. Üzgünüm. Korkarım ki gerçek din Zerdüştlük. Biraz kötü şans. Hristiyanlık kesinlikle tek gerçek dinden çok şey ödünç aldı, ama ne yazık ki yeterli değil. Yeterince değil."

"Zoor-ne-izm? Hiç duymadım. Bu nasıl gerçek din olabilir?" Adamın kafası karışmış görünüyordu.

"Zerdüştlük mü? Coğunluğu İran ve Hindistan'da bulunan birkaç yüz bin kişi dışında hiçbir var olmadılar, ama bu. Tek gerçek inanç. Eğer Zerdüşt değilseniz, korkarım cehenneme gideceksiniz."

Adam şaşkın ve şok olmuş görünüyordu. "Bu hiç adil değil."

İblis neşeli bir kahkaha attı. "İsa'yı hiç duymamış olan bütün Çinlileri cehenneme gönderdiğin zaman adildi. Öyle değil miydi? Ve ne kadar acımasız ve gaddar bir cehennemdi. Ve sizin cehenneminiz bizim kısa, küçük, doğru cehennemimiz değildi. Bu ebedi lanetti. En azından gerçek Zerdüştlük sisteminde sonunda cehennemden çıkarsınız. Sonsuzluğun ne kadar uzun olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Tanrım, siz insanlar ne kadar hayal gücüne sahipsiz. Ne tür bir Tanrı sizi sonsuza dek yanmaya terk eder? Coğunuz komşunuzun köpeğine bunu yapmazsınız, iki saat boyunca durmadan havlasa bile.

Her sabah. Tanrı'nın kötü çocuklarını göndereceğini hayal ettiğiniz cehennemde bir köpeğin acı çekmesini on dakika kadar izledikten sonra, o lanet hayvanın merhameti için yalvarırdınız. Bu çılgınlık. Birkaç varlık yarat; sana itaat etmeyenler sonsuza dek kızarsın mı? Bir rahat bırakın beni." İblis büyük başını hayretle salladı.

Kadınlardan biri, kısa kızıl saçlı güzel bir kız, elini kaldırdı. "Sonsuza kadar cehennemde kalmayacağımızı mı söylüyorsun?"

İblis güldü. "Tabii ki hayır. Tabii ki hayır. Cehennem sizin eğitiminiz ve bilgeliğiniz içindir. Ceza mı? Evet. Ama sonsuza kadar değil."

"Yani o insanlar dışarı çıkacak mı?" diye devam etti kadın, pencerenin dışında acı içinde kıvrananları titreyerek işaret .

İblis bir an düşündü. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim.

... şey, zarar yok, zaten politikaya hiçbir zaman katılmadım ... ama bunların hepsi uydurma. Yeni gelenlerin işleri ciddiye almasını sağlamak için ofis pencerelerinde bu sahneyi göstermeye devam ediyoruz. Bunların hepsi

aktörler. Yaklaşık yarım saat sonra inecekler. Neyse, yola devam etsek iyi olur."

İnsanların kafası karışmış gibiydi.

İblis ayağa kalktı. "Peki, Hristiyan Lester, seni nereye gönderelim?"

"Bu doğru değil," diye bağırdı.

İblis onun öfke nöbetini görmezden geliyordu. Elindeki cihaza vurmaya başladı. "Hayır... hayır, öyle değil, hayır, hayır... belki, hayır, ah! Hayır, yapmamalıyım, ama

... hayır, bu çok acımasızca... Gerçekten yapmamalıyım."

Birden kıkırdadı ve içini çekti. "Oh, neden olmasın? Yüce Tanrı ironiyi de yarattı."

Lester bu sırada avazı çıktığı kadar bağırarak her şeyin adaletsiz olduğunu söylüyordu.

"Adaletsizlik mi?" diye alaycı bir şekilde sordu iblis. "Senin lehine olduğu zamanlar dışında hayatında bir gün bile adaletle ilgilenmedin. Güle güle." Pençesini dikdörtgene vuran adam, öfkenin ortasında hızla ortadan kayboldu ve odayı soğuk bir sessizlik içinde bıraktı.

İblis cihazına geri dönmüş, kendi kendine biraz mırıldanıyordu. "Bu iyi hissettirdi. Bu düşüncesiz, reflekssiz tiplerden nefret ediyorum. Bu cehennem onu biraz alçaltmalı... ebedi cehennem! Ne hayal gücü ama."

O harıl tıklarken herkes ona bakakaldı.

"Julia Hanson?" Pencerenin dışındaki ateş gölünü soran aynı kadına bakarak söyledi. "Bekâr. Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nde Biyoloji Profesörü. Ateistliği onaylanmış. Yaban arısı toplumunun evrimi üzerine bir dizi makale yazdı. Çok ilginç olduklarını da söylemeliyim. Vay, vay, vay, burada olduğunuza gerçekten şaşırmış olmalısınız? Değil mi? Sonuçta bir Tanrı olduğu ortaya çıktı. Şimdi inanıyor musun?"

Korkmuş kadın sadece başını sallayabildi ve "Delirdiğime eminim" diye mırıldandı, ama kendi sözleriyle ikna olmuş görünmüyordu. Bir süre sonra, "Yani bir Tanrı var mı?" diye sordu.

İblis başını salladı, "Evet, elbette. Bilge Efendi, Ahura Mazda. Ben onun mütevazı hizmetkarıyım."

"İblislerin Şeytan'ın kontrolü altında olduğunu sanıyordum. Güç'ün karanlık tarafı gibi bir şey."

"Neden buraya hiç biraz Zerdüştlük eğitimi almış insanlar gelmiyor?" dedi üzüntüyle başını sallayarak. "Hayır, bu Hristiyanlık. Ahriman Tanrı'ya isyan etti ama Cehennem'den sorumlu mu? Tanrım, hayır. Nasıl olur da

Tanrı gerçekten evrenden sorumluysa cehennem gibi bir şeyin var olmasına izin verir mi? Vay be. Cehennemi yönetmek öyle bir hayal gücü ve zeka sanatıdır ki, Bilge Hüküm Tanrısı'ndan başkası nasıl sorumlu olabilir?"

Kadın önlüğüne baktı ve "Yaban arıları hakkında daha çok şey biliyorum" diye mırıldandı.

"Evet, öyle," dedi iblis heyecanla, sanki az önce parlak bir fikir bulmuş gibi çığınca vurarak.

"İşte," dedi gülümseyerek. "Güle güle." Kadın gitmişti.

Birkaç soru daha, birkaç dokunuş daha, bazıları yalvardı, bazıları sustu ama sandalyesinde oturan bir adam kalana kadar insanlar birer birer kayboldu.

"Vay, vay, oyunun son en iyisi, değil mi? ... Soren Johansson, beyin kanserinden öldü ... hmm, genç yaşta öldü, sadece kırk beş yaşında. Dört çocuğu vardı. Eminim seni özleyeceklerdir. Görünüşe göre iyi bir koca, iyi bir babaydın.

... kötü bir Mormon değil." Gülümsedi. "Senden iyi bir Zerdüşt olurdu. Şimdi, senin için hangi Cehennem? Bakalım, okumayı seviyormuşsun... aslında kitaplara bayılıyormuşsun gibi görünüyor. İlginç."

İblis aniden başını kaldırdı.

"Güle güle."

Ve böylece başladı.

Bu kitabı cehennemde kaldığım 23⁴³⁹ gün civarında buldum. Burada var olan rastgele olasılıklardan sadece biriyken, sanki ben yazmışım gibi görünen bir kitap bulmak kadar garip. Gerçek olaylara o kadar yakındı ki, kaderimi değiştirip değiştirmedini görmek için onu yuvasına yerleştireceğim. Küçük farklılıklar önemsizdir ve hiçbir önemi yoktur. İnsan sonsuzlukları nasıl tarif etmeye başlar? "Eon" gibi küçük bir kelime, ölçülebilir herhangi bir zaman aralığından çok sonsuzluğa benzeyen bir zaman uzunluğunu nasıl tanımlayabilir? Burada geçen zaman hakkında bir fikir vermek için kullanabileceğim hiçbir metafor yok. Dünya hayatım o kadar uzun zaman önceydi ki, şimdiye kadar benim dünyada yaşadığım gibi trilyonlarca evren gelip geçti. Bu türden sayısız evren, sayısız büyük patlamayla var olmuş olmalı; her birinde milyarlarca nesil güneş parlayıp sönmüş, sonra da ince, donuk kahverengi bir toza dönüşmüş olmalı. Bu kadar zamandan sonra acı çekmiyorum - neredeyse hiç hissetmiyorum. Şimdi sadece arıyorum.

BASLANGIC

İBLİS'TEN AYRILIR AYRILMAZ, yönümü şaşırmıştım ve sadece muazzam, geniş bir binada olduğumu söyleyebiliyordum. Garip bir şekilde, şaşkınlığıma, dehşetime ve korkuma rağmen kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Ölümünden önce çok acı çekmişim ama şimdi sağlığımın mükemmel olduğunu hemen fark ettim. Ellerime baktım. Alyansım gitmişti. Yara izleri ve yaşlılık lekeleri kaybolmuş, geriye sadece güneşli gençliğimden kalma dağınık çiller kalmıştı. Ön dişlerime dokundum, uzun zaman önce sarhoş bir sürücüyle kafa kafaya çarpışırken kaybettiğim dişlerimin yerine yenilerinin olmasına ve bir zamanlar sallanan alt dişlerimin düz durmasına şaşırdım. Sanırım bir bedenim olmasına da şaşırmıştım. Bir Mormon olarak dirilişten sonra mükemmel bir bedene sahip olacağıma inanıyordum ama ölümden hemen sonra ruhlar dünyasına gitmem gerekiyordu. Olanların böyle olmadığı açıktı.

Kendimi kaybolmuş ve kafası karışmış hissederken, ölümlü dünya hayatım boyunca sık sık yaptığım gibi dua etme arzusuyla dolup taşım. Hayattayken sık sık diz çöküp dua eder, bereket diler ve Rab'den yönlendirme isterdim. O zaman olduğu gibi, dizlerimin üzerine çöktüm ve dua etmeye başladım ama içimi şüphe ve korku kaplamıştı. Cehennemde dua edebilir miydim? Cehennemden çıkmak için dua edebilir miydim? Şimdi kime dua ediyordum? İnandığım Tanrı beni seven ve beni kurtarması için oğlunu gönderen nazık, bilge bir Cennetteki Babaydı. Sonsuz bir planı vardı ve eğer bu hayatta emirlere göre yaşar ve uygun törenleri elde edersem bu plan benim tanrılaşmamla sonuçlanacaktı. Dirilişe kadar diğer ölü ruhlarla müjdeyi paylaşmak için bir ruhlar dünyasına gitmem gerekiyordu. Daha sonra Göksel Krallığa gidecek ve eşimle birlikte sonsuza dek yaşayacaktım - Cennetteki Babam gibi bir Tanrı olacak ve O'nun evreni dolduran yaratılmamış zekâları kurtarma işine devam edecektim. Bu cehennem benim inanç sistemimde hiçbir yere uymuyordu.

Ağlamaya başladım. Bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağladım - gözyaşlarım beyaz önlüğün üzerine döküldü. Dua ettim ama bu sırada kör bir şaşkınlık içindeydim. Zerdüştlük hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Karımı ve çocuklarımı özlemiştim. Evimin, işimin ve rutinlerimin tanıdık tuzaklarını özledim. Sorular

beni rahatsız etti. Dua etmem mi gerekiyordu? İblis Tanrı'nın adının Ahura Mazda olduğunu söyledi. Nazik ve sevgi dolu muydu? Doğası neydi? Bir Mormon olarak hayatım boyunca taptığım Tanrı gibi bir erkek miydi? Bir Tanrıça olabilir miydi? Bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu. Tanrı'nın neye benzediğini bilmiyorsanız nasıl dua edersiniz? Belki de Tanrı bir iblisti - bu dünya hayatındaki sefaletin çoğunu açıklardı. Dua etmek işe yarar mıydı? Bunu bilemezdim.

Birdenbire, gelmemin üzerinden birkaç dakika geçmeden, ya da bana öyle geldi, ışıklar söndü ve karanlıkta uyuyana kadar ağladım.

Sabah altıda - saatin altı olduğunu biliyordum çünkü yanımdaki duvarda, ilkokul öğretmenimin masasının üzerinde asılı olanın dev bir versiyonu gibi büyük (neredeyse iki metre çapında) yuvarlak bir saat vardı ve altında "Yıl 0000000, Gün 2" yazan dijital bir gösterge vardı - ışıklar bir gece önce söndükleri gibi hızla yandı. Etrafımı ilk kez dikkatlice inceledim. Yaklaşık on iki metre genişliğinde uzun bir koridordaydım. Koridorun bir kenarı boyunca uzanan, yaklaşık dört fit yüksekliğinde kalın metal boru benzeri bir korkuluk vardı, şüphesiz beni korkunç bir uçuruma düşmekten korumak için tasarlanmıştı. Korkuluk yumuşak kahverengimsi bir kırmızıya boyanmıştı ve hayvanat bahçesindeki tel kafeslerin önündeki alçak çitler gibi yuvarlak köşeler ve dönüşlerle şekillendirilmişti. Sonsuz koridor boyunca, sanki sonsuza kadar devam ediyormuş izlenimi veren paralel aynalara bakıyormuşum gibi, bir ufuk noktasında kaybolana kadar uzanıyordu. Koridorun uzun görüldüğü kadar dipsiz görünen uçurumun diğer tarafındaki parmaklıklara baktığımda, büyük bir binanın üst katında olduğumu görebiliyordum. Uçurumun diğer tarafındaki katlar, üzerinde durduğum katla eşleşen bir dizi kat gibi görünüyordu. Yüz metrelik açıklık boyunca katlar yukarı ve aşağı doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Her katta sıra sıra kitaplar vardı. Milyonlarca (bunun ne kadar korkunç bir küçümseme olduğunu birazdan göreceksiniz). Bana hapishane hücrelerinden ziyade her katta raflara dizilmiş kitaplardan oluşan bir hapishane bloğu gibi geldi.

Zemin, kamu binalarında her yerde bulunan sıkıcı, gri, son derece işlevsel bir halıyla kaplanmıştı. İnsanlar uçurumun her iki tarafına dağılmıştı; bazıları ayakta durmuş boş boş bakıyor, bazıları şaşkın şaşkın yürüyor, bazıları kontrolsüzce ağlıyor, bazıları da dün gece benim yaptığım gibi çaresizce diz çöküp dua ediyordu. Herkes benim hissettiğim kadar şaşkın ve korkmuş görünüyordu. Kimse konuşmakla ilgilenmiyordu ve herkes benim kadar meşgul görünüyordu.

beklenmedik bir şekilde içine fırlatıldığımız bu garip öbür dünyayı anlamaya çalışmaktı.

Etrafımı incelemek için geri döndüm. Uyuduğum yerin yakınında, kitap raflarında bir aralık buldum. Bu garip binayı panoramik olarak görebildiğim diğer taraftaki parmaklığın üzerinden baktığımda, kitap sıralarındaki bu tür kırılmaların her katta yaklaşık üç yüz metrede bir meydana geldiğini görebiliyordum. Molalar birbirinin aynısıydı: her birinin üzerinde büyük siyah ibreleri olan yuvarlak bir saat ve saat yüzünün ortasında dijital bir tarih göstergesi vardı. Koridordaki her saatin önünde, korkuluklara yakın küçük bir büfe vardı. Saatin yanında bir dizi kural ve tavsiye içeren bir tabela vardı. Ayrıca küçük bir odanın açık bir girişi vardı. En yakın odaya baktım ve düzgünce yapılmış yedi yatakla döşenmiş küçük bir odaya açıldığını gördüm, çerçeve korkulukları oluşturan aynı metalden yapılmıştı. Her yatağın üzerinde bir şilte, çarşaf, yastık, battaniye ve benim giydiğimin aynısı olan bir önlük vardı. Girişin yanında bir de çeşme vardı. Küçük yatak odasının bitişiğinde duş, lavabo ve lavabonun karşısındaki duvarda geniş bir boy aynası bulunan geniş bir banyo vardı. Diş fırçası ya da tıraş bıçağı gibi ihtiyaç malzemeleri yoktu; ancak tuvalet kâğıdı, kâğıt mendil ve pompalı şişede sabun vardı. Nedense hep tuvalete gitmenin öbür dünyada gereksiz olacak kadar dünyevi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Birçok sürprizle karşılaşacaktım.

Aynaya baktığımda, yansımama son baktığımda camdan bana bakan kırk beş yaşındaki kanserden ölmek üzere olan zayıf halimi değil, yirmi beş yaşındaki halimin fit bir versiyonunu gördüm. Vücudum şık ve kaslıydı, saçlarım her zamanki gibi düzgünce kesilmiş ve ortadan ayrılmıştı. Dişlerim beyazdı ve hayal edebileceğimden daha düzgündü. Kısa bir an için hafif bir tatmin duygusu yaşadım. Dinimde her zaman inandığım gibi yeniden dirilmiştim. Kaslarımı esnetip kusursuz sırtışıma hayranlıkla baktım ve kendimi ne kadar sağlıklı hissettiğimi fark ettim. Mormon inancıma göre yeniden dirilen bedenimin yok edilemez olduğunu düşünerek kendimi kaşımaya çalıştım. Hiç zorlanmadan kan çıktığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Ve canım acıdı. Bu her zaman hayal ettiğim türden bir ölümden sonraki yaşam değildi. Hem de hiç.

Bir adam banyoya girdi ve beni yeni formuma kavuşmuş yansımamın önünde süslenirken gördü. Hızlıca bir "Özür dilerim!" diyerek arkasını döndü ve beni hayretlerimle baş başa bıraktı.

Saatın yanına yerleştirilmiş tabelaya bakmak için koridora geri döndüm. Harfler büyük ve siyahtı, yansıtıcı bir zemin üzerine basılmıştı - hız sınırı tabelası yüzeyi gibi. Şöyle yazıyordu:

Cehenneme hoş geldiniz. Bu Cehennem, Jorge Luis Borges'in sizin dünyanızdan "Babil Kütüphanesi" adlı kısa öyküsüne dayanmaktadır. Burada yazılması mümkün olan tüm kitapları bulacaksınız. Ayrılmaya hazır olduğunuzda, dünyevi yaşam öykünüzü anlatan kitabı bulun (yazım, dilbilgisi vb. hatalar olmadan) ve öyküyü bu işaretin altındaki yuvadan gönderin. Hikayeniz kabul edilirse, hayal gücünüzün ötesinde harikalar ve sevinçlerle dolu görkemli bir cennete kabul edileceksiniz. Kaldığınız süre boyunca Zerdüştlük üzerine bir kitap okumak ilginizi çekebilir. Özel bir düzenleme ile her katta bir tane bulunmaktadır. Diğer kitaplar rastgele seçilmiştir. Yemek büfesi yemek istediğiniz her şeyi sağlayacaktır. Sadece istemeniz yeterli. Cehennem'de kaldığınız süre boyunca birkaç basit kurala uymanızı rica ediyoruz:

1. Lütfen nazik olun. Kendinize nasıl davranılmasını istiyorsanız başkalarına da öyle davranın. Bunu yapmamak size ve yurttaşlarınıza mutsuzluk ve sefalet getirecektir.
2. Cesaretiniz kırılmasın. Unutmayın hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Bir gün bu uzak bir anı olacak.
3. Temizlenmelerini istiyorsanız lütfen havluları yere bırakın. Tekrar kullanmak istediklerinizi asın.
4. Elinizde olmayan kitaplar her gece istiflerdeki orijinal yerlerine iade edilecektir. Bir kitaba dokunuyorsanız o kitap sizin elinizde sayılacaktır.
5. Eğer öldürülürseniz, ertesi gün yeniden hayata dönersiniz. Lütfen mümkün olduğunca ölümden kaçınmaya çalışın.
6. Cehenneme girmenizden önce yapılan tüm sözleşmeler, tahviller, taahhütler, antlaşmalar, rehinler ve vaatler hükümsüz ve geçersizdir. Buna borç, evlilik, doğal doğumlar ve evlat edinmeler, vatandaşlık gereklilikleri, askeri yükümlülükler, öğrenci kredileri vb. dahildir, ancak bunlarla sınırlı değildir.
7. Asla gerçekten yalnız olmadığınızı unutmayın. Her ne kadar çok uzun süreler boyunca öyle hissetseniz de.
8. Lütfen kütüphane materyallerinin üzerine yazmayın, işaretlemeyin ya da bozmayın. Onarımlar her gece yapılsa da, onarımları en az düzeyde tutmak istiyoruz.
9. Son olarak, buraya bir şeyler öğrenmek için geldiniz. Ne olduğunu anlamaya çalışmayın. Bu sinir bozucu ve verimsiz olabilir.

Umarız buradaki konaklamanızdan keyif alırsınız. Konaklamanızın keyifli ve öğretici geçmesi için elimizden geleni yaptık.

Kurallara uzun süre baktım. Özellikle de altı numaraya. Bir Mormon olarak her zaman sonsuza dek evli olduğuma inanmıştım ama şimdi karım gitmiş miydi? Buralarda bir yerde miydi? Çocuklarım beni özliyor muydu? Yaşamış olan herkes burada mıydı? Hayır. İblisin elindeki cihaza tıkladığını hatırladım, görünüşe göre insanları çeşitli Cehennemlere gönderiyordu.

Yine de hayatım boyunca inandığım her şey yanlışmış gibi görünüyordu. Bir anda yok oldu. Tüm umutlarım. Tüm dualarım. Hepsi yanlıştı. Zerdüştlük hakkında ne kadar az şey okuduğumu hatırladım: İranlı, yaklaşık MÖ 600'de başlamış. Hayatımın her ayrıntısını hatırlayabildiğimi fark ettim; yaşadığım her olayı mükemmel bir netlikle hatırlayabiliyordum. Okuduğum her sayfadaki her kelimeyi hatırlayabiliyordum. Her konuşmayı. Doldurduğum her vergi formunu. Doğduğum andan gözlerimi kapattığım güne kadar yaşadığım her günün her saniyesini yeniden yapılandırabiliyordum.

Bu hafıza netliği, geçmişini ilk kez gözden geçirmeye çalıştığımda beni şaşırttı, ama hepsi oradaydı. (Bu, Cehennem'in en büyük laneti olacaktı. Bazen tüm hayatımı binlerce yıl boyunca tekrar tekrar oynatıyordum. Farklı yapabileceğim her şeyi hatırlayarak, her şeyi ... hayır. Şimdi o konuya girmeyeceğim. Bu hikayeyi anlatmalıyım.)

İlk birkaç gün keşif günleriydi. Herkes birbirine kafa sallıyordu; sanırım hepimizin kafası karıştıktı. İkinci gün öğleden sonra ikiye kadar acıktığımı fark etmedim. Daha önce yiyecek büfesini kullanan birini görmüştüm. Adam yanıma gelip "Biftekli sandviç" dedi ve önündeki tepside bir tane belirdi. Daha açık konuşmaya karar verdim. "Çavdar ekmeği üzerine provolone peyniri, Dijon hardalı, marul, domates ve mayonezli biftekli sandviç." Şaşırtıcı bir şekilde, tam da istediğim şey geldi. "Bir de diyet kola alabilir miyim?" Aynı şekilde ortaya çıktı ve hem tadı hem de görünüşü diyet kolaya benziyordu. "Peki vanilyalı shake?" Sonradan aklıma geldiği için ekledim: "Utah, Mountain Grove'da, İkinci Güney'deki Purple Aardvark'taki gibi." Geldi. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Tadı, dokusu ve sunumu - bir kasede baş aşağı servis edilmesi de dahil olmak üzere - hepsi aynıydı. Masa yoktu, bu yüzden korkuluğun altında yere oturdum, ayaklarımı kenardan sarkıttım ve uçurumun diğer tarafındaki sıra sıra katlara baktım. Uçurumun diğer tarafında da insanlar kuralları okuyor, etrafta dolaşıyor ve tıpkı bizim gibi küçük sohbetler başlatıyorlardı. Bazıları büfeyi kullanıyor ve yemek yiyordu.

"Size katılabilir miyim?" Konuşmacı genç bir adamdı - ama ben de öyleydim. Bu düşünce beni neşelendirdi. Hepimizin kalın, geniş kollu, ön kola kadar inen ve üst kısmında boyun altımızı gösterecek kadar geniş bir delik bulunan pamuklu bir cübbe giyiyordu. Gevşek ve mütevazı bir şekilde baldırın ortasına kadar sarkıyordu. Ayaklarımız çıplaktı. Sıcaklık hoş görünüyordu - ne çok soğuk ne de çok sıcak.

Yere doğru işaret ettim ve o da yanıma çöktü. Bacaklarımızı kenardan sarkıttık, kollarımızı korkuluklara dayadık. Elma yiyordu ve elinde bir kutu V8 meyve suyu vardı.

"Tuhaf Cehennem," dedi uçurumun diğer tarafındaki insanları işaret ederek.

"Beklediğim gibi değil," diye kabul ettim. "Zerdüş'te değilsin o zaman?"

"Mormon."

"Ah. Ben agnostiktim, bu yüzden elbette bunun nihai son olduğunu düşünmüyordum," dedi kolunu rastgele sallayarak. "Utah'tan mısınız?"

"Evet. Sen?"

"Santa Rosa, California'danım."

"Oraya hiç gitmedim."

Birkaç dakika sessizce oturduk ve düşünceli bir şekilde yemeğimizi yedik. Sanırım o sırada hala her şeyi sindirmeye çalışıyorduk. Konservesini boşalttı ve bizi diğer taraftaki katlardan ayıran dipsiz boşluğa fırlattı. İkimiz de gözden kaybolacak kadar küçülene kadar düşüşünü izledik. İkimiz de nefesimizi tutmuş, dibe çarpma sesini bekliyorduk. O ses hiç gelmedi.

"Derin çukur," dedi sohbet eder gibi.

"Acaba dibe ne kadar var?" Başımı aşağı doğru eğerek söyledim.

Omuz silkti, elini salladı.

"Hayal bile edemiyorum. Kurallar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu elmasından bir ısırık daha alarak.

"Çok bilgilendirici değil. Yeterince basit görünüyordu. Acaba bunlara uymazsanız ne olur? Yani birbirimize karşı nazik olmazsak çok kötü zamanlar geçireceğimizi söylüyor. Bunun nedeni bir şekilde cezalandırılmamız mı?"

Adam biraz korkmuş bir şekilde bana baktı. Sonunda ateş ve kükürt gölünü görüp görmediğini sordu. Ona şeytanımızın hepsinin aktör olduğu hakkında söylediklerini anlattım.

"Ne garip bir yer. Size bir şey söyleyebilirim. Buradan mümkün olan en kısa sürede çıkacağım. Kitabımı bulacağım ve bir kuzunun kuyruğunu iki kez sallayarak o yuvaya sokacağım," dedi kararlılıkla. "Başlamadan önce burada yirmi yıl kalıp sonra bir yirmi yıl daha onu aramakla geçirmeyeceğim."

Başımı salladım ve ben de aynısını yapacağımı söyledim. Bir kitabı aramak için yirmi yıl harcamak kulağa hoş gelmiyordu. Ya elli ya da yüz yıla uzarsa? Merak ettim. Bu kütüphanenin büyüklüğüne bakınca, göz alabildiğine uzanan raflarda bir milyondan fazla kitap olduğunu hayal etmek zor olmazdı.

Öğleden sonrasının çoğunu konuşarak geçirdik. Ona ölümümü anlattım. O da bana kendi ölümünü anlattı. Doksan üç yaşında uykusunda kalp krizinden ölmüş. Ölmek için hoş bir yol gibi görünüyordu.

"Kendimi bir odada bir ibisle otururken ve Dante'nin *Cehennemi*'nden bir sahne izlerken bulduğumda elbette biraz şaşırdım. Kendimi burada bulduğum için hala biraz şaşkınım. Ama her şey çok gerçekçi. Göz ardı edemeyeceğim bir gerçeklik hissi var. Kendimi yeniden bu kadar genç ve güçlü bulduğum için oldukça memnunum. Keşke Sally beni şimdi görebilseydi. Bundan hoşlanmaz mıydı? Ne tuhaf bir evrende yaşıyoruz."

Bu sırada yanımdaki büfede duran ve bize bir şey sormak için fırsat kolluyor gibi görünen genç bir bayan fark ettik.

"Merhaba," dedi yol arkadaşım basitçe. Üzgün ve kaybolmuş görünüyordu. Ve gözyaşlarını daha fazla tutamayacak kadar yakın görünüyordu.

"Cehennemde miyiz?" Kadın ürperdi.

İkimiz de beceriksizce ayağa kalktık. Ben arkadaşşıma baktım, o da bana baktı. Önce o konuştu.

"Öyle düşünüyoruz."

Bununla birlikte, onu bıraktı ve ellerinin içine acı acı hıçkırdı. Yol arkadaşşıma baktım, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Benim de ağladığımı fark etmem bir dakika sürdü. O da başını kaldırdı ve çok geçmeden kendimizi bir grup kucaklaşmanın içinde, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulduk.

Birbirimize baktık, hepimiz yabancıydık, hepimiz kaybolmuş ve yalnızdık ve içinde bulunduğumuz durumun saçmalığı bizi çarptı. Hepimiz birden garip bir kahkahaya boğulduk ve bu kahkaha aynı hızla tekrar hıçkırıklara dönüştü.

Biraz zaman aldı ama sonunda kendimize geldik. Yakındaki tuvalete koştum ve biraz tuvalet kağıdı alıp

Küçük birliğimize. Kendimizi tanıttık. Arkadaşımın adının Elliott Callington olduğunu öğrendim. Kadının adı Larisa Sims'ti. Elli dört yaşında göğüs kanserinden ölmüştü. Orada, cehennemde durmak tuhaf gelmişti ama her birimizin nasıl öldüğünü anlamak bizimle ilgili en önemli şey gibi görünüyordu. Ancak şimdi anlıyorum ki, bunun tek nedeni aklımızdaki en taze şey olmasıydı - ve hayatımız boyunca öyle ya da böyle endişelendiğimiz bir şeydi. Artık her şey bitmişti. Ölmüştük. Ve şimdi cehennemdeydik.

Üçümüz ışıklar tekrar sönene kadar konuştuk. Görünen tek ışık, yatakların bulunduğu odadan gelen soluk yeşilimsi bir parıltıydı. Işığın kaynağının odanın içine bakan loş bir çıkış levhası olduğu ortaya çıktı. Odanın içi karanlıktı ama her birimiz hissederek ya da manevra yaparak yataklardan birine doğru ilerledik. Saate son baktığımda 9:45 civarındaydı, bu yüzden ışıklar söndüğünde saatin 10:00 civarında olduğunu tahmin ettim. Bir süre orada yattım ama uyuyamadım. Her şey ne kadar garipti. Uyumama yardımcı olması için bir bardak ılık süt alıp alamayacağıma bakmaya karar verdim. Büfeye doğru ilerledim ve "Ilık süt lütfen" dedim ama hiçbir şey olmadı. Birkaç kez denedim ama anlaşılan makineler sadece ışıklar açıkken çalışıyordu.

Yatağa geri dönerken Larisa az büfeyi deneyip denemediğimi sordu. Olumlu yanıt verdim, biraz süt alamadığımı açıkladım ve sonra yatağa tırmandım. Arkadaşlarımın nefes alışları dışında, sessizlik beni şaşkına çevirmişti. Son bir ayımı hastanede geçirmiştım ve gecenin her saatinde gürültüye, tık taklara, uğultulara, bip seslerine, klima sistemlerinin açılıp kapanmasına, hemşirelerin girip çıkmasına alışmıştım. Burada, cehennemde her tamamen durgundu. Herhangi bir hava hareketinin fısıltısı bile yoktu. Mezarın sessizliği mi? Ürperdim ve battaniyemin içine kıvrıldım. Yatak sert ve rahattı ve kısa sürede derin, rüyasız bir uykuya daldım.

~~~~~

Işık yandığında uyandım. Banyoya ilk giden Elliott oldu ve duşun sesini duyabiliyordum. Larisa hâlâ uyuyordu. Çeşmeden su içtim ve dışarı çıkıp bir bardak soğuk portakal suyu istedim. Korkuluklara yaslanıp meyve suyumu içtim ve bizim tarafımızla karşı taraftaki katlar arasındaki yarığın derinliklerine baktım. Daha önce bu kadar derin bir şey gördüğümü sanmıyorum. Büyük Kanyon bile bu kadar geniş görünmemişti. Birkaç dakika sonra Larisa da bana katıldı ve yan tarafa bakmaya başladı.

"Eskiden yükseklik korkum vardı. Ama bu korkumun bile ötesinde görünüyor. Sanki sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyor" dedi.

"Belki de öyledir." (Tabii ki yanılmışım. Bitiyor. Bir dibi var. Ama "sonsuz dek" daha iyi bir kelime olurdu. "Sonsuz dek ve sonsuz dek" onu tanımlamakta zorlanırdı. "Sonsuzluk" bile dibe olan mesafenin genişliğini tanımlamak için çok küçük bir kelime. Ama ben en alt katta durdum. İnsan aklı oraya ulaşmanın nelere mal olduğunu kavrayamaz ama ben oradaydım.)

Geldiğimizden beri ilk kez Larissa ve ben kitap raflarına doğru yürüdük ve birer tane indirdik. Her cilt dışarıdan bakıldığında birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Açık kahverengi, yüksek kaliteli dana derisiyle ciltlenmişlerdi. Kenarları parlak altın yaldızlıydı ve kâğıt kalın, ağır bir ciltti - sağlam, parlak beyaz, lifli ve cilde güzelce dikilmişti. Her sayfa sağlam bir metin bloğuydu. Görünüşe göre sıradan bir kitap - metnin tamamen anlamsız olması dışında. Büyük ve küçük harflerden, noktalama işaretlerinden ve &, *, \$ ve # gibi diğer karakterlerden oluşan rastgele bir sıçrama. İşte elime aldığım ilk kitabın ilk sayfasından bir satır:

*Aj;kLJppOjnfe7 ImNB2uyS@;jHnMBVF ghT/.hk%hKh'2jh<
,bYblZl@)m \$'n@gD E#zB /.,JhqH*

Her sayfa benzer bir görünüme sahipti.

"Bu kitaplar çöpten başka bir şey değil," dedi Larisa tiksinişmiş bir sesle. "Bunlara bakarken bir ömür boyu büyük edebiyat eserlerini okuyacağımı düşünüyordum. Şimdi anlıyorum - burası cehennem; kitaplarla çevrili bir sonsuzluk, ama hepsi saçmalık." Alaycı bir kahkaha attı ve kitabı parmaklıkların üzerinden aşağı attı.

Bir adam yanımıza geldi. "Görüyorum ki kütüphanemizin kalitesini keşfetmişsiniz."

"Buna inanamıyorum," dedim, başka bir cilt alıp sembollerden oluşan metin salatasına bakarak.

"Benim adım Bob, ama arkadaşlarım bana Bisküvi der."

"Nasıl yapıyorsun... Bisküvi?"

Raftan kitaplar çekmeye ve onları karıştırmaya devam ettim. Tüm kitapların rastgele karakterlerden oluştuğuna inanmaktaydım.

Kendisine Bisküvi diyen adam hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Kitapları raftan çekiyor, hızla karıştırıyor ve sonra Larisa gibi kenara fırlatıyordum. Bize başka insanlar da katıldı ve çok geçmeden birçoğumuz kitaplara bakıyor ve onları kenara fırlatıyorduk, çoğu da aynı türden yorumlar yapıyordu.

"Buna inanamıyorum. Bu kadar güzel kitaplar ve her biri saçmalıklarla dolu."

"Bu doğru değil! Doğru mu?"

"Burası cehennem. Burası gerçekten cehennem."

Bir kadın histerik bir şekilde gülüyor ve kitapları kenara fırlatıyordu. Onlara bakmıyordu bile.

İtiraf etmeliyim ki kitapları kenardan aşağı atarken garip bir zevk alıyordum. Balonlu ambalajı patlatmaya benzer bir duyguydu bu. Saçma sapan bir kitabı alıp küpeştenin üzerine fırlatmak ve aşağıdaki boşluğa doğru çılgınca çırpınarak kaybolmasını izlemek bana garip bir tatmin, küçük bir amaç duygusu veriyordu. Sadece Biscuit rafları temizlemek için gösterilen genel çabaya yardım etmekten kaçındı. Sadece gülümseyerek oturdu ve başını salladı.

"Anlıyorum," dedi özellikle kimseye söylemeden. "Gerçekten de Babil Kütüphanesi'ndeyiz."

Yanımda duran ve kitaplarımızın bir çift yaralı ördek gibi yere düşüşünü izleyen bir kadın kibarca "Babil Kütüphanesi mi?" diye sordu.

"Burası Babil Kütüphanesi," diye bağırdı. "İçindeyiz. Borges'in tarif ettiği gibi değil ama aynı fikir."

Ben de dahil olmak üzere birkaç kişi dikkatini Bisküvi'ye çevirdi.

"Babil Kütüphanesi nedir?" diye sordu bir başka adam, kadının sorusunu tekrarlayarak.

"Anlamıyor musunuz?" Biscuit oldukça hareketliydi ve uçuruma kitap fırlatan insanların çoğu onu dinlemek için dönmüştü.

"Dinlenme alanlarının dışındaki kuralların yazılı olduğu tabelada yazıyor. Bu cehennemin Borges'in bir öyküsünden uyarlandığı yazıyor. Hikayeyi hatırlıyorum. Bak, kitapların hepsi dört yüz onuncu sayfada bitiyor, tıpkı onun hikayesindeki kitaplar gibi. Bir de şuna bak. Hepsi bloklar halinde" - burada saymaya başladı - "evet, kırk satır ve bahse girerim" - tekrar saymaya başladı - "evet. Satır başına seksen karakter, tıpkı Borges'in tarif ettiği gibi. İnanılmaz. Babil Kütüphanesi'ndeyiz."

Birisi ilk ikisinden biraz daha sabırsız bir şekilde üçüncü kez sordu: "Babil Kütüphanesi nedir?" Biscuit etrafına baktı ve yaklaşık elli kişilik bir dinleyici kitlesinin tüm dikkatini ona verdiğini gördü.

"Peki," diye başladı ders verir bir tonda, "sadece yazılmış her kitabı değil, yazılabilecek her kitabı içeren bir kütüphane hayal edin. Hikayeyi tam olarak hatırlıyorum. Ne kadar tuhaf. Ama Borges'in öyküsündeki temel fikir, kütüphanenin mümkün olan her kitabı içermesidir. Yani burada bir yerlerde tüm *A'lardan* oluşan bir kitap, tüm noktalardan oluşan bir kitap ya da noktalı virgüllerden ya da *B'lerden* oluşan bir kitap var. Herhangi bir harf. Tüm uzunluğu boyunca *A'lar* ve *B'ler* arasında gidip gelen bir kitap var, ancak çoğu kitap rastgele bir sembol koleksiyonundan ibaret."

Bir kadın, "Yani yarısı *A*, diğer yarısı *B* olan bir kitap var," diye öneride bulundu.

"Evet. Ama bundan daha fazlası, şimdiye kadar yazılmış her kitap orada. Ve şimdiye kadar yazılmış her kitap orada tersten duruyor."

Bir adam sınıftaki bir öğrenci gibi elini kaldırdı ve Biscuit onu onayladı.

"Her kitap burada olamaz," dedi adam, başını öne eğip bilgili ve bilge bir tavır takınırken gülünç görünüyordu. "Bazı kitaplar dört yüz on sayfadan daha uzun. Örneğin *Savaş ve Barış*'ı ele alalım."

Başını sallayarak etrafına bakındı ve kendisini onaylayacak birini bulmaya çalıştı.

"Hayır. Anlamıyor musun?" Biscuit dedi ki. "*Savaş ve Barış* birden fazla ciltte olurdu."

"Bittikten sonra boş sayfalarla son cildi tamamlıyordu," diye ekledi yanımnda duran kadın.

"Ya da sonunda Leo Tolstoy'un yaşam öyküsüyle birlikte," diye ekledi bir başka kadın. "Her ikisi de," dedi Biscuit. "Leo Tolstoy'un burun kıllarının tarihçesini içeren bir kitap bile var. Ama çoğu saf ve katıksız olacak saçmalık - sırası olmayan rastgele karakterler. Çoğunlukla saçmalık."

"Demek *Savaş ve Barış*'ın Pierre yerine Fred adında bir ana karakteri olan bir versiyonu var," dedi bir adam kimseye belli etmeden.

"Ve Mark Twain ve Huck Finn'in Napolyon'a karşı savaşa katıldığı bir başkası" diye ekledi bir başka kadın.

"Ama çoğunlukla saçmalık," diye ekledi Bisküvi yine usulca.

Herkes bir an sessiz kaldı.

"Ön taraftaki tabelanın anlamı da bu," diyordu konuşmacı yeni arkadaşım Elliott. "Buradan çıkmak için kendi hayat hikâyemizi bulmalıyız."

"Bir ya da iki cilt halinde mi?" diye sordu umutsuzluk içindeki bir adam, "yoksa on ya da on cilt halinde mi?"

Bisküvi neredeyse kendi kendine devam etti, "Hayatlarımızın saniye saniye anlatımı var, muhtemelen birden fazla ciltte, dakika dakika, saat saat, gün gün. Bir tanesi annelerimizin, bir tanesi babalarımızın, bir tanesi komşularımızın, bir tanesi de köpeklerimizin gözünden hayatımızdaki olayları kapsıyor. Burada binlerce biyografimiz olmalı. Acaba hangisini istiyorlar?"

Kütüphanedeki farklı ciltleri düşünen herkes şaşkın görünüyordu.

"Yani bu kütüphanedeki her şeyin ve herkesin bir biyografisi var. Akvaryumumdaki lepisteslerin bile biyografisi mi var?"

"Evet. Yazılabilecek her şey orada. Ayakkabınızın perspektifinden bakıldığında ayak başparmağınızın tarihi orada. Hayal edebileceğiniz, yazıldığını hayal edebileceğiniz her şey burada, bu kütüphanede." Biscuit kendini bile şaşırtıyor gibiydi.

"Milyarlarca ve milyarlarca kitap olmalı," dedi bir kadın. "Eğer yaşamış olan herkesin, yaşamış olan her lepistesin ve yaşamış olan her solucanın bir biyografisi varsa, milyarlarca ve milyarlarca kitap olmalı."

"Sonsuz olmaz mıydı?" dedi başka bir adam titreyerek.

"Emin değilim. Sanmıyorum," dedi Biscuit yavaşça. "Eğer dört yüz on sayfamız, seksen karakterden oluşan kırk satırımız ve sonlu sayıda karakterimiz varsa, sanırım sonlu sayıda kitap vardır. Ama bu çok büyük. Çok büyük."

Önümüzdeki görevi düşününce hepimiz sessizliğe gömüldük. Çoğu anlamsız kitaplardan oluşan bu kütüphanede hayat hikâyemizi anlatan bir kitap vardı. O tek kitabı bulmamız gerekiyordu. Milyonlarca yıl sürebilir diye düşündüm. (Milyonlarca yıl. Ha!)

İnsanların çoğu kitapları açmaya olan ilgisini kaybetmiş ve küçük gruplar halinde sohbet etmeye başlamıştı. Biscuit ve Dolores adında bir kadınla tanıştım. Bisküvi hayatının çoğunu evsiz bir şizofren olarak geçirmişti. Bisküvi adını, kendisini tutuklayan bir çift polise iki akşam yemeği ekmeği vermeyi reddettiğinde kazanmıştı. Onlara şöyle dedi: "Bunlar dünyanın beyni ve kalbidir. Eğer onlardan vazgeçersem, dünya ölür ve

uzakta." Hayatını dünyanın ölmekte olduğuna inanarak geçirdi, çünkü hücre arkadaşlarından biri o uyurken onları yemişti.

Dolores, Detroit'te bir fabrika işçisiyle evli bir ev hanımıydı. Dört çocuk büyütmüş ve onlar büyüüp evden ayrıldıktan sonra bir seramik dükkânı açmıştı. Hayatı zengin ve mutlu geçmişti. Kızının evinde, sevdikleriyle çevrili bir şekilde öldü.

Arkadaşlarımın her iki hikâyesinde de genç görünüşleri, bilgelikleri ve yaşları ile tezat oluşturunuyordu. Genç yaşta ölmüştüm ve hiçbir zaman olgunlaştığımı hissetmemiştim. Kendi babamı hatırlıyorum, evin gerçek bir erkeği, erkek olmanın ne demek olduğunu bilen biriydi. Güven saçardı. Ben hiç öyle hissetmedim. Çocuklarımı büyütürken kendimi hep bir sahtekâr gibi hissettim. Kendimi kaybolmuş ve çaresiz hissettim. Her zaman bir şeyleri doğru yapmadığım hissiyle uçuyordum. Kendi babamla kıyaslandığımda, tamamen bilgisiz görünüyordum. Ben öldüğümde babam hala yaşıyordu. Umarım güzel bir cehennemde son bulur.

Güzel bir cehennem. Bu düşünceye güldüm. Burası kötü bir yer değildi. Sıkıcı bir cehennem gibi görünüyordu, ama bol bol yiyecek vardı, iyi bir arkadaş vardı ve bir süre sonra eninde sonunda dışarı çıkacakmışız gibi geliyordu.

Üçümüz yakındaki bir büfeye gittik. Orada Elliott ve Larisa'yı buldum ve herkesi tanıştırdım.

Elliott olumlu bir ifadeyle, "Sanırım işimiz çok zor," dedi. "Aramaya ortadan başlamamız çok kötü. Belki de kütüphanenin nerede bittiğini bulmalıyız. Bilirsiniz, en baştan başlamalıyız."

"Fena fikir değil," dedi Bisküvi, "en azından yanlışlıkla bir katı ya da başka bir şeyi yeniden yapmayız."

Larisa gülümsedi. "Sonsuz sayıda kitap olmadığına hâlâ ikna olmuş değilim. Yazılabilecek kitap sayısının nasıl bir sınırı olabilir?"

Dolores ve Elliott başlarıyla onayladılar. (İtiraf etmeliyim ki ben de biraz şüpheciydim ama ileride göreceğiniz gibi, sonunda kütüphanedeki kitap sayısını hesaplayan biriyle tanıştım. Sonlu bir sayı var.)

Saat akşam 10'a doğru ilerliyordu ve ışıkların yakında söneceğini düşündüm. Gidip ılık süt sipariş ettim ve tam istediğim gibi, sıcacık geldi. Bir gece önce uyuduğum yatak odasını ve yatağı seçtim. İki arkadaşım da aynısını yaptı. Bizimle birlikte başka kimse gelmedi ve oda bize kaldı. Ne kadar da alışkanlıklarımız var. Cehennemde sadece birkaç gece geçirdikten sonra rahat bir rutine oturmuştuk. Ben sütümü içerken ışıklar söndü ve o mutlak sessizlik

geri döndüm. Düşüncelerim artık huzursuzdu ve uyuyacak halim yoktu. İçinde yaşadığımız koridorun sonu ne kadar uzaktaydı? Bir milden daha mı uzaktı? Ya yüz mil olsaydı? Kaç kitap olurdu? Ya bin olsaydı? O kadar uzak değildi elbette.

CEHENNEMDEKİ İLK UYSAL

HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ, parmaklığın üzerinden iki büyük kitaplık arasındaki büyük uçuruma attığımız kitaplar ertesi sabah raflardaki yerlerine geri konuyordu. Her sabah hikayemizi bulma umuduyla daha fazla kitap karıştırıyor ve sonra, rastgele metinlerin tutarlı denizini fark ettikten sonra, yorulmadan onları kenardan aşağı atıyorduk. Cesaret kırıcı olmaya başlamıştı. Anlamlı tek bir cümle bile bulamamıştım.

Ancak birkaç gün sonra Bisküvi sevinçle dans etmeye ve bağırmaya başladı. Bizi yanına çağırdı ve bize mantıklı bir şey bulduğunu gösterdiğinde hepimiz gıpta ile baktık. "Çuvallamak" deyimiydi bu.

"Bu ne anlama geliyor?" Sam sordu. (Sam kısa boylu, sessiz bir gençti ve Elliott, Larisa, Biscuit, Dolores ve benimle bir tür klik oluşturmuştu).

Bisküvi düşünceli görünüyordu. "Emin değilim. Bir bakalım, çuval içinde bir şey taşımak için kullandığın bir şeydir. Belki de yakında bir yere gideceğim ve bir çuvala ihtiyacım olacak anlamına geliyordur."

"Bunun bir anlamı olduğunu size düşündüren nedir..." Söylemeye başladım ama Bisküvi'ye baktığımda önce ağlamaya, sonra hıçkırmaya başlamıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bize gülümsedi ve anlayamadığımız bir şeyi onaylar gibi başını salladı. Hepimiz biraz şaşırmıştık. Dolores usulca kolunu ona doladı ve ağlamaya devam ederken ona sarılmak için döndü.

"Özür dilerim," dedi gözyaşları arasında, "sadece..." Sözünü kesti, sonra da "Hayattayken ben..." dedi. Sonunda, bir başka ağlama nöbetinden sonra kendini toparladı, kendine güldü ve yeniden başladı. "Dünyada yaşarken, bildiğiniz gibi, evsizdim ve kronik akıl hastasıydım. Her şeyimi içinde taşıdığım eski yeşil bir askeri çamaşır torbam vardı. Sahip olduğum her şeyi koyduğum bir çuvaldı. Birkaç kez geceleri uyandığımda eskiden olduğu gibi ona uzandım. O benim en değerli varlığımdı. O çuvalı yirmi üç yıl boyunca taşıdım, ta ki bir gün dibi düşene kadar. O zaman bile bırakamadım. Otostopla Vietnam anıtına gittim ve onu bir arkadaşımın isminin hemen üzerindeki anıta yerleştirdim."

Bunu düşünürken bir an sessizlik oldu.

"Vietnam'da mıydın?" Elliott sordu. Biscuit sadece başını salladı.

"İkinci Dünya Savaşı'nda Güney Pasifik'teydim. Bana sorarsanız bu devasa kitap rafından daha büyük bir cehennemdi."

Dolores, seçkin bir mağazadan aldığı bir çuvalı okula götürdüğünde havalı kızlardan birinin onu kıskanması ve arkadaşlarıyla birlikte gülerek çuvalı paramparça etmeleri üzerine bir çuvalın hayatında ne kadar önemli olduğuna dair oldukça aptalca bir hikaye anlatmaya başladı.

Birkaç dakika içinde hepimiz hayatımızdaki çuvallarla ilgili anlamlı ya da korkunç hikayeler bulduk. Ben bile Noel'de attığım ve içinde elli dolarlık bir çek bulunan bir çuvalla ilgili bir hikaye paylaştım.

Biscuit ise bunu her şeyin gireceğine dair bir işaret olarak algıladı. Dolores de bunu bir teselli ve umut işareti olarak gördü.

Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece rastgele bir kelime olduğunu düşündüm, ama diğerlerine bir şey söylemedim. Bisküvi'nin hikayesinden özellikle etkilenmiş görünüyorlardı. Bütün gün kitabı elinde tuttu ve o gece yatarken de yanında götürdü. Elbette, kitabı elinde tuttuğu için sabah kitap raftaki yerine geri konmadı. Uyandığında kitap hala kollarındaydı. Haftanın geri kalanında, bir zamanlar çok sevdiği çuval gibi onu da yanında taşıdı. İki gün sonra bu kelimenin anlamını daha da iyi kavradı. "Çuval" ın 345. sayfada, 21. satırda olduğu ortaya çıktı. Ki 21'i ters çevirirseniz 1 2 3 4 5 olur - bir nevi. "Çuval" kelimesi satırın 27. harfinde başlayıp 30. harfinde bitiyordu. Bunların her ikisi de 3'e bölünebilir ve 27'deki sırasıyla 2 ve 7 ile çarparsanız, size 6 ve 21'i verir. Şimdi, hala tek bir rakam elde etmeniz gerektiğinden, 21'i 3'e bölersiniz, bu da size 7'yi geri verir, böylece şimdi sadece 1 2 3 4 5'e sahip değilsiniz, 6 ve 7'ye de sahipsiniz. Şimdi 27'ye geri dönün ve 3'e bölün, böylece

9 olsun, ve 30'u 3'e böldüğünüzde ne elde edersiniz? 10. O zaman 1 2 3 4 5 6 7 9 10.

"Şimdi," diyor Biscuit, "otuzdaki üçü ve sıfırı alıp toplayın ve üç elde edersiniz, bu da bulduğunuz ilk zincirdeki son sayı olan beşe eklendiğinde size sekiz verir. Böylece sayfa, satır ve karakter sayıları bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz ve on sayılarını üretir."

Biscuit kendinden geçmişti. Cehennemdeki ilk birkaç gününün anlamı çınliyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" İlk on kardinal sayıyı böylesine karmaşık bir şekilde bulmanın ne anlama geldiğinden emin olmadığım için yeterince masumca sordum.

Biscuit bana bir okul müdürünün serseri bir çocuğa baktığı gibi baktı.

"Görmüyor musunuz? Bu bize kaç yıl arayacağımızı gösteriyor.

Aradığımızı bulmak. Çuval, burada bizim için en anlamlı olan şeyin, hayat hikâyemizi içeren kitabın on yıl içinde bulunacağını ifade eder. Burada kalışımızın zaman ve mevsimlerini verir. On gün ya da on hafta anlamına gelebilir ama görevimizin büyüklüğü düşünüldüğünde on yılın mantıksız olmadığını düşünüyorum."

"Oh," dedim.

Dolores onun yorumundan pek memnun kalmadı. "On yıl mı? Bir kütüphanede kalmak için çok uzun bir süre. Umarım günler ya da haftalardır. Tanrım, on yıl. Al bakalım. Hepimiz çıldıracağız."

O GECE mutlak sessizlik ve karanlıkta yalnız yatağıma uzanıp düşündüm. Kütüphanenin uzunluğunu düşünüyordum. Bir katın sonunu bulma fikri hoşuma gitmişti - sadece bu sıra sıra kitapların bir sonu olduğunu doğrulamak için bile olsa. O zaman dibi ya da tepeyi arayabilir ve kitabımızı sistematik bir şekilde aramaya başlayabilirdik. Ben kararımı verdim. Burada bir hafta kaldıktan sonra, burada kaç kişi olduğunu da görmek istedim. Sadece beyazların olması, hepimizin İngilizce konuşması ve hepimizin sadece anladığımız şeylere atıfta bulunması tuhafıma gitmişti. Bölgemizdeki gruptan toplayabildiğimiz kadarıyla, hepimiz birbirimizden altmış yıl sonra ölmüştük. Bu durumun kütüphane genelinde geçerli olup olmadığını merak ediyordum.

Sanırım asıl merak ettiğim, karımın bu binanın uçsuz bucaksız köşelerinde bir yerlerde saklı olup olmadığıydı. Belki de hayatını yaşamış, ölmüş ve aynı garip yere gelmişti. Belki onu bulabilirdim.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü aniden ışıkların tekrar yandığını ve sabahın aydınlığının dünyamızı ortaya çıkardığını ve gecelerimizi oluşturan karanlığın uçurumunu geri ittiğini gördüm.

Beş kişilik küçük çetemiz genellikle sabahları büfede toplanır ve diğerleri burada bir fincan kahve içerdi. Ben ilk fincanımı bu sabah içtim. Bir Mormon olarak, bırakın bir fincan dolusu içmeyi, kahvenin tadına bile bakmamıştım. Şimdi bunun ne önemi olabilirdi ki? Zerdüştlüğün doğru olduğu gösterilmişti ve buna karşı hiçbir yasağın olmadığı bir cehennemdeydim. Yine de zordu. Yaşam boyu süren alışkanlıklar kolay kolay bırakılmaz. Biz Mormonların sağlık kurallarımız olarak adlandırdığımız Bilgelik Sözü'ne uymak, her zaman doğruluğumun, kutsal tapınağa katılmaya layık olduğumun bir işareti olarak kabul edilmişti ve

kiliseye tam olarak katılmak için. Burada, cehennemde bile, bir ömür boyu Bilgelik Sözü'ne bağlı kaldıktan sonra, bir fincanı deneyip denemeyeceğime karar vermekte zorlanıyordum.

"Bu benim ilk kahvem," diye biraz endişeli bir şekilde her zamanki çeteye duyurdum. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

Biscuit, tadı tam ve katıksız saflığıyla deneyimleyebilmem için siyahı önerdiğinde küçük bir tartışma başladı. Larisa yavaş içmemde ısrar etti. "İlk kez tattığında ne kadar iğrenç olduğunu hatırlamıyor musun? Tanrı aşkına onu korkutup kaçırmayalım."

Larisa galip geldi ve ben hafif bir mocha sipariş ettim. Küçük beyaz bardağı dudaklarıma götürüp zengin kahverengi sıvıdan bir yudum aldığımda herkes nefeslerini tutarak beni izledi. Tadı bok gibiydi. Şimdiye kadar karşılaştığım en acı ve hayal kırıklığına uğramış tattı. Herkes güldü ve sırtımı sıvazladı. Hepsi Mormon çocuğu geçmişiyle bağlarını kopardığı için tebrik etti.

Fincanı bitirdim ama içimde derinlerde bir şeye ihanet etmişim gibi hissettim. Cehennemde sadece bir haftadan biraz fazla kalmıştım ve hayatım boyunca inandığım bir şeyden vazgeçmişim. Ya bu Tanrı'nın omurgamı sınamak için ayarladığı bir tür sınavsa? Ya bu cehennem gerçekten de Tanrı'nın benim nasıl biri olduğumu görmek için uydurduğu bir oyunsaydı? Ama hayır, bu cehennemde gerçek ve nihai bir şey vardı. Bunu tarif edemem ama bunun dünyada deneyimlediğim her şeyden daha gerçek olduğuna dair derin bir his vardı. Rüya görmekle uyanık olmak arasındaki bilinç kalitesi farkı, eski dünya hayatımızla oradaki hayat arasındaki farka yakındı. Bu gerçeklik kendisiyle ilgili derin bir his taşıyordu - bu cehennemin gerçekten de görüldüğü gibi olduğuna dair derin bir his. İçinde ikinci tahminleri reddeden bir gerçek vardı. Zerdüştlüğün tek gerçek din olduğunu ve gerçekten ve inkar edilemez bir şekilde cehennemde olduğumu ve bir çıkış yolu bulana kadar burada kalacağımı gerçekten hissettim ve şimdi buna inanıyordum. Ayrıca - ve bu bana tuhaf geliyordu - tıpkı bana sunulan fiziksel gerçekliğe inandığım gibi, hayatımla ilgili bulmam beklenen kitabı bulacağıma ve bir gün onu belirlenen yuvaya yerleştirip özgür olacağıma inanıyordum. Tüm bunlara neden inandığımı merak ediyordum. Ama açıkça inanıyordum.

Yaşadığım deneyimle ilgili şüphelerimi formüle etmeye çalıştığımda bile, sadece şüpheyi oynadığımı fark ettim. İblisin söylediği yerde olduğuma gerçekten inanıyordum. Cehennemdeydim ve bunu inkar etmek mümkün değildi. Sanki tüm bilincim, bir bilgisayar programı gibi, beni bu deneyimin hiçbir şeye izin vermeyen bir gerçeklik olduğuna inanmaya zorlayan bir senaryoya sahipti.

Argüman. Sanki sinir kablolarım Descartes'ın ünlü "Düşünüyorum öyleyse varım" sözünün değiştirilmiş bir versiyonuna uygun olarak yeniden yazılmış gibiydi. Şimdi ise "Cehennemde olduğumu düşünüyorum, o halde varım."

Bu gerçeklik algısına rağmen, kendimi de garip bir şekilde kendim gibi hissediyordum. Hâlâ Mormon'dum, hâlâ jeologdum, hâlâ meraklıydım; hâlâ karımı seviyordum ve çocuklarımı çok özlüyordum. Sürekli onları düşünüyor ve o anda ne yaptıklarını merak ediyordum. "Tam o zaman "ın bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Cehennemdeki zaman dünyadaki zamanla aynı şekilde mi işliyordu? Oradaki bir haftam dünyadaki bir haftam kadar mı sürdü? Bin yıl mı sürüyordu? Ya da yirmi nanosaniye mi? Referans çerçevesi yok muydu? Tabii ki hayır, diye düşündüm, burada elli yıl önce ölmüş insanlar var ve benden otuz yıl sonra ölmüş bir kadınla tanışmıştım. Yine de burada günler hatırladığım gibi geçiyordu. Büyük saatteki zaman, tıpkı dünyadaki saatlerde olduğu gibi bir saniye içinde akıp gidiyor gibiydi.

Ben bunları düşünürken Biscuit sigara almaya çalıştı. Sigara gelmedi. Daha sonra bir shot viski denedi ve çok hoşuna giden bu viski büfede bir shot bardağında belirdi. Gözleri parlayarak bardağı yere attı ve bir tane daha istedi.

"Bu gerçek bir şey," diye ilan etti ikinciye devirirken. Üçüncüyü istedi ve o da geldi. Garip bir şekilde, altı ya da yediden sonra hâlâ üzerinde bir etkisi yokmuş gibi görünüyordu. Yirmi taneden sonra sinirlenmeye başlamıştı.

"Hepsi sahte," diye ilan etti. Birden gözleri odak noktasını kaybetti ve sendeleyerek parmaklıklara yaslandı.

"bulmuş," diye kıkırdadı Dolores.

"Um not plasssserd," diye mırıldandı. "Bir tane daha," diye büfeyi ikna etti ve büfe ona bir tane verdi. "Lanet olsun, bana bir tane ver."

Büfe ona bir şişe verdi ve o da şişeyi açıp içmeye başladı.

Çok geçmeden başkaları da eğlenceye katıldı. Körfezin karşısındaki insanlar bile bizim tarafta neler olup bittiğini gördüler ve içki içmeye başladılar.

Bu benim için çok fazlaydı. İçiyor muydun? Hala "şeytani" bir fincan kahve sipariş etmenin etkisindeydim. Herkes içmeye başladığında ben de uzaklaştım. Geçen hafta boyunca ortaya çıktığım yatak odasının yakınından birkaç yüz metreden fazla uzaklaşmamıştım. Ama şimdi sadece uzaklaşmak . İnsanlar büyük bira kutuları taşıyor ve bana içmemi söylüyorlardı. Cehennem Festivali'ydi. İçemezdim. Ben de koridorda koşmaya başladım. Gençken hep iyi bir koşucuydum, yeni genç bedenimi

harika bir formdaydım. Sanırım yaklaşık altı buçuk dakikada bir mil yapıyordum ve bunu sonsuza kadar yapabileceğimi gibi hissediyordum.

Ben de koştum. Üç saatten biraz fazla koştum. (Cehennemde garip olan şey, saatin kaç olduğunu her zaman bilmenizdir. Büyük saatler her zaman görünür). Yol boyunca benim gibi başkalarıyla da karşılaştım ama garip bir şekilde hepsi beyazdı ve el sallarken ya da kısa bir selam verirken Amerikan aksanıyla İngilizce konuşuyorlardı. Kısa bir dinlenme ve biraz portakal suyundan sonra tekrar yola koyuldum. Kütüphanenin ne kadar büyük olduğu sorusuna bulunduğum katın sonunu bularak cevap vermeye kararlıyım. Çok uzak olamazdı. Belki yüz mil kadar. Bir saatte sekiz mil koşarsam, bu beni günde yaklaşık altmış dört mile çıkarırdı.

Koşmaya devam ettim. Tanımadığım insanların, bitmek bilmeyen kitap yığınlarının, yatak odalarının ve büfelerin yanından koşarak geçtim. Akşam altı gibi yorulmaya başlamıştım ve dinlenmek için durdum. İnsanların toplandığı yerin yakınında terli bir şekilde durduğumda insanlar etrafımda toplandı ve sessizce konuşmaya başladılar. Kendimi tanıttım ve onlara ne yaptığımı anlattım. Proje hakkında heyecanlı görünüyorlardı ve bana yatak odalarında kalabileceğimi söylediler. Buranın "onların" olduğunu düşünmeleri beni biraz rahatsız etti çünkü kitaplarımızı ararken etrafta dolaşmak zorunda kalacağımızı fark ettim. Hızlı bir duş almak için sıvıştım ve yataklardan birinin üzerinde duran bornozlardan birini aldım. Bir an duraksadım, onların alanını işgal ederek kimseyi gücendirmedığımı umuyordum.

Yine de gün içinde bir ara, herkes yatak odalarını terk ettikten sonra tüm yatakların yapılacağını, banyoların temizleneceğini ve yatağın üzerine temiz bir bornoz ile yeni bir çift terlik serileceğini biliyordum. Yerlerdeki kirli havlular değiştirilir ve her şey toplanırdı. Ancak kütüphanenin bu bölgesinde yeni olduğum için yataklardan herhangi sahiplenilip sahiplenilmediğini anlamam imkansızdı, bu yüzden sadece bir tane kaptım.

Tekrar dışarı çıktım ve her zamanki konuşmamı yaptım. Kim olduğumu. Hayatımı nerede yaşadığımı. Ne harika şeyler başarmıştım. Yarım bıraktığım şeyler. Kimi özlediğimi ve neyi farklı yapmam gerektiğini ve son olarak nasıl öldüğümü.

Akşam 9:50 civarında yatak odasına gittim ve nerede yatmam gerektiğini sordum. Bu odada, ranzalardan sadece ikisinin dolu olduğu ortaya çıktı. Koşudan o kadar yorulmuştum ki kıvrılıp uyudum. Sabah ışıklar yanar yanmaz tekrar koşmaya başladım.

Bir günden diğerine koşmaya devam ettim. Adımlarımı saymaya ve zaman tutmaya başladım ve tahmin ettiğim gibi yedinin biraz altında koşuyordum.

dakikada bir mil - rekor bir hız değil, ama yeterince hızlı. Bir hafta geçti ve bu koridorun sonu yokmuş gibi görünüyordu. Bazen koridorun sonuna dair bir ipucu yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için rayların üzerinden uzağa eğiliyor ve kaybolan noktaya bakıyordum. Bazen onu görebildiğimi sanıyordum ama hiç görünmüyordu ve gerçekten de bir kaybolma noktasından başka bir şey göremiyordum. Raflar hiç değişmeyen, sona yaklaştığıma dair hiçbir ipucu vermeyen küçük bir noktada kaybolana kadar koşmaya devam ettim. Üç hafta boyunca koştum, tahminimce yaklaşık bin dört yüz mil yol kat ettim ve hiçbir şey değişmedi.

Tek renkli insanla tanışmamış olmamın ne kadar tuhaf görüldüğünü düşünmeye başladım. Ne bir Asyalı, ne bir siyah, ne bir Hispanik, beyaz Amerikalı Kafkasyalılarından oluşan bir denizden başka bir şey yoktu. Cehennemde hiç çeşitlilik yok muydu? İnsanlardaki ve çevredeki bu sonsuz aynılık ve tekdüzelik tekrarı ne anlama geliyordu?

Üçüncü haftada bıraktım. Bunun amaçsız olduğunu hissettim. Sonu yokmuş gibi görünüyordu. Ya bir sonu yoksa? Ya Dolores haklıysa? Ya sonsuz sayıda kitap varsa, ya gerçekten sonu yoksa? Birdenbire yeni arkadaşlarımı özledim. Onları tanıyalı bir haftadan biraz fazla olmuştu ama onlarla bir bağ kurmuştum ve burada, bu kadar bağlandığım başka biriyle karşılaşmamıştım. Onları görmek ve onlarla konuşmak istiyordum. Bisküvi'nin çuvalı hakkında konuşmasını dinlemek istiyordum. Larisa'nın gülüşünü dinlemek istedim.

Geri koştum. Neredeyse o kadar uzun sürdü ama yeni bir yoğunlukla koştum. Arkadaşlarımı tekrar bulmak istiyordum. Dönüş yolunda kimseye bir şey söylemedim. Tek düşünebildiğim tanıdığım bir yüz bulmaktı.

Ve aniden oradaydılar. Hem de ayık. (Hala sarhoş olacaklarından korkuyordum.) Ne kavuşma ama. Umutsuzca bana ne olduğunu merak etmişlerdi. Alkolün sisi yüzünden kimse o günü pek hatırlayamıyordu. Ayrıldığımda bazıları sarhoş olup kendimi aşağı atıp atmadığımı merak etti.

Artık geri döndüğüme göre, kimse içki içmekle pek ilgilenmiyordu. Cehennemde bağımlılık mümkün değildir. Burada hiç kimse bir şeylere karşı hafif bir psikolojik çekimden daha fazlasına sahip görünmüyordu. Küçük çetem haftada sadece bir kez içmeye ve bunu da ölçülü tutmaya karar vermişti. Bunu duyduğuma sevindim.

Ayrıca ilginç bir şey öğrendim. Görünüşe göre Jed adında bir adam üç litre votka içmiş ve ölmüş.

Gruba katılan Brenda adlı bir kız, "Ölü gibiydi," dedi. "O kadar çok içmedim ve onu bulduğumda nefes almıyordu. Tamamen ölmüştü." Kız yardım çağırması ve onu yoldan çekmiş. Cesedi kenara atmayı düşünmüşler ama diğerlerine danışmanın daha iyi olacağına karar vermişler. Ertesi gün oradaydı. Hiçbir şey olmamış gibi krep yiyordu.

"Garip olan da buydu," dedi Biscuit. "Sabah uyandığımızda hepimiz kendimizi harika hissediyorduk. Akşamdan kalma falan değildik. Sanki gün, buradaki ilk günümüz kadar yeniydi. Burası çok tuhaf. Bir sigara ya da bir içkiye daha hayır demezdim ama dünyada olduğu gibi bir sigara ya da içkiye ihtiyacım yok. Tüm bu istekler kontrol edilebilir."

Biraz ünlü biriydim. Binlerce kilometre yol kat etmişim ve herkes hikâyemi dinlemek istiyordu. Sinir bozucu olan şey ise anlatacak hiçbir şeyin olmamasıydı. Evet, buradakinin aynısı. İnsanların hepsi beyaz, İngilizce konuşuyorlar ve bizimle hemen hemen aynı görünüyorlar. Bin mil boyunca yol boyunca her şeyin buradakiyle aynı olduğunu gördüm. Görebildiğim kadarıyla aşağıda ve yukarıda yaşayan insanlar vardı ve bu hiç değişmedi.

Yeni gelen ve tanımadığım bir adam şöyle dedi: "Bunu açıklayan tek bir şey var - geri kalanınız gerçek değilsiniz - kitaplar gibi sadece yaratılmışsınız. Ruhum muhtemelen bir yerlerde bir fiçinin içinde hislerle dolu pompalanıyor. Sen, sen ve sen," dedi üçümüzü işaret ederek, "Tanrı tarafından yaratılmış bir boşlukta yüzen tek bir bilince giden giriş sinyallerinden başka bir şey değilsiniz."

Birbirimize baktık ve başımızı salladık. Bunu yalanlayamazdık ama ben gerçek olduğumu biliyordum ve oradaki herkesin de gerçek olduğunu varsayıyordum. Ondan uzaklaştık.

Genç bir adam durakladı ve bana yan odalardaki insan yoğunluğu hakkında sorular sormaya başladı. "Siz seyahat ederken odalarda kaç kişi kalıyordu?"

"Buradakiyle hemen hemen aynı, bir odada üç ya da dört kişi, gittiğim her yerde yaklaşık üç boş yatak," diye cevap verdim.

"Tuhaf görünüyor," dedi alnındaki çizgiler daralarak. "Sence neden bizi daha fazla sıkıştırmaya ya da daha fazla dağıtmaya çalışmadılar? Neden üç ya da dört kişilik bir yoğunluk?"

Betty adında bir kadın gerçekten depresif görünüyordu. "Binlerce kilometre kitap mı? Burada kaç tane var? Bu sonsuza kadar sürecektir. Şimdiden binlerce kitaba baktım ve tek bir tane bile bulamadım."

Biscuit'in 'çuvala koy' cümlesi gibi. Bütün bir hayat hikayesini nasıl bulacağız?"

Betty, omuzlarına dökülen uzun, düz kızıl saçlarıyla bana güzel görünmüştü. Gençliği beni hem şaşırtan hem de sevindiren bir şekilde etkilemişti. Biraz başım dönmüştü. Karımdan sadece bir aydır uzaktaydım ama Betty'ye karşı güçlü bir çekim hissediyordum. Kısmen cinsel olsa da, bundan daha saf görünüyordu. Onu koşuya çıkmadan önceki haliyle hatırlamıyordum.

Seyahatimle ilgili birkaç soruya daha cevap verdim. Sanırım herkes salonun sonunu bulamadığıma, o kadar yol gittikten sonra vazgeçtiğime ve nereye gidersek gidelim her şeyin aynı olduğuna şaşırdı. Alt kattan yolculuğumu dinlemek için gelen birkaç arkadaş düpedüz düşmanca davrandı ve tüm hikayeyi uydurduğumu ima etti.

"Kendin git," diye omuz silktim ve onlar da acı bir şekilde gideceklerini söylediler. Sanırım herkes bu cehennemin boyutunun insanların hayal ettiğinden çok daha büyük olmasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Kendi büfelerimize dağılmaya başladığımızda, Betty'ye yalnız yemek yiyip yemediğini ve eğer öyleyse ona katılıp katılamayacağımı sordum. Bu isteğime biraz şaşırmış gibi göründü ama yemek için bana katılmayı memnuniyetle kabul etti. Beceriksizce büfeye doğru yürüdük.

"Ne ?" Masumca sordum. Eğlenmiş görünüyordu. "Bu bir randevu mu?"

Kekeleydim ve evli bir adam olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandım.

"Duvardaki tabelaya bak. Artık evli değilsin," dedi kulaktan kulağa sırtarak. Bir melek ya da Yunan tanrıçası gibi ıslıl ıslıl görünüyordu. Ona öylece bakakaldım.

"Ah evet," diye mırıldandım ama söylediği her kelimeyle nefesimi kesiyordu. Ona bakmayı bırakmak zorunda kaldım. Baktığımı biliyordum, utanmış ve mahcup olmuştum. Elimde değildi.

"Ton balıklı salata alacağım," dedi sonunda ve ekledi, "marullu."

Onun için sipariş verdim ve salatayı cihazdan çıktığı gibi ona uzattım. Ben balık ve patates kızartması istedim ve tabaklarımızı en yakındaki kitap sırasının ortasına taşıyıp bacaklarımızı kenardan sarkıtarak oturduk. Birkaç lokma sessizce yedik, burada, Cehennem'de yemeklerin ne kadar güzel olduğuna dair bir iki yorum yaptık. Beni merak ediyordu ve ben de yemeklerimizin kalıntılarını kenara attıktan sonra sipariş ettiğimiz dondurmaları bitirene kadar sohbet ettim. Ona Mormon misyonumu anlattım.

Maine'de. Ona jeoloji alanında yüksek lisans yaptığımı anlattım. Ona çocuklarımı büyüttüğümü ve tabii ki ölümümü anlattım.

Kibar bir dinleyiciydi ve ara sıra durup anlatımın şu ya da bu yönü hakkında sorular sordu.

Sonunda ona kendini sordum. Bana utangaç bir şekilde baktı. "Hayatımı nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bazen iyi bir hayattı, bazen de değildi - çoğunlukla değildi. Mississippi'de, Tupelo yakınlarında, büyük nehrin kıyısından çok da uzak olmayan bir yerde fakir olarak büyüdüm. Babam nefretin vücut bulmuş halinden başka bir şey değildi. Annemden nefret ederdi. Benden ve kız kardeşimden nefret ederdi. En çok da kardeşimden nefret ederdi. Bizi dövecek ya da kötü davranacak türden biri değildi, ama kötü söz söyleyeceği zaman asla nazik bir söz söylemezdi. Pek bağırılmazdı bile. Bizi görmezden gelirdi. Annemi döverdi. Küçük bir kadındı ve işler istediği gibi gitmezse onu bir çocuk gibi dizine alır ve kemerle eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

"Bir gün uyandık ve babam gitmişti. Aynen öyle. Bir gün kahvaltıya gelmedi, o kadar. Annem nereye gittiğini hiç söylemedi, sadece işine devam etti, hiçbir şey değişmemiş gibi halk için çamaşır yıkadı. O gittikten sonra biraz daha şarkı söyledi ama hepsi o .

"Lisedeyken tarih öğretmenimin çocuğuna hamile kaldım. Onunla hiçbir şey yapmak istemedi ve kimden olduğunu söylersem beni ve bebeği öldüreceğini söyledi, ben de hiç söylemedim. Karşılıksız çek yazmaya devam ettiğim için bebek doğduktan kısa bir süre sonra elimden alındı. Bebeği aldılar ve evlatlık verdiler. Sadece altı ay hapiste kaldım ama çıktığımda kimse bana bebeğimin nerede olduğunu söylemedi.

"O sıralarda savaş başlıyordu ve Kuzey'de kadınlar için iş olduğunu duydum, ben de oraya gittim. Orada elli iki yıllık kocamla tanıştım. Dünyadaki en iyi adamdı. Babamın kötü olduğu kadar iyi ve nazikti. Dört kız ve bir erkek çocuk yetiştirdik. Hepsi üniversiteye gitti; kızların her biri hemşire oldu ve oğlan kocamın kereste fabrikasını devralmak için geri döndü. Kocam hayatı boyunca bir gün bile hastalanmadı ve öldüğünde bağırsaklarımın sökülüp bir bufalo sürüsünün altına atıldığını düşündüm. Bir daha asla yaşayamayacağımı ya da sevemeyeceğimi düşündüm. Ama sevdim. İki kocadan daha uzun yaşadım. İkisi de iyi adamlardı ama Jonathan'ıma denk değillerdi.

..."

Sustu ve ben de bir süre sessiz kaldım. O sadece kızıl saçlı bir nesne değil, gerçek bir insan haline geldiğinde şehvetim kaybolmuş

güzel bir yüzü vardı. Yanımdaki yirmi yaşlarındaki bu genç bayanın doksan sekiz yaşındaki büyük bir büyükanne gibi konuşmasının uyumsuzluğuna hâlâ alışamamıştım.

"Onunla burada, cehennemde buluşmayı hiç düşündün mü?" diye sordum. Büyük ıslak gözlerle bana baktı ve başını salladı.

"Ben de," dedim. "Sanırım bir gün yanıma gelip 'Merhaba bebeğim' diyecek ve..." Bıraktım.

Bir süre oturup dondurmalarımızı karıştırdıktan sonra tabakları deliğe attık. Sabah onları dışarıda bırakırsak yok olacaklarını biliyorduk, o halde neden hiçliğe düşüşlerini izlemenin heyecanını yaşamayalım?

Cehennemdeki ilk iki yılımı Betty ile geçirdim. Eğlenceli zaman geçirdik ama gece aktivitelerimiz dışında pek ortak noktamız olmadığı ortaya çıktı.

İkimizin de cehennemde cinsel faaliyetlerle ilgili hiçbir kural olmadığına ve eşlerimizin birdenbire ortaya çıkmayacağına ikna olmamız birkaç ay sürdü. Böylesine tuhaf bir belirsizlik ortamında cinsel bir ilişkiye başlamak zordu, özellikle de ikisi de Zerdüşt Cehennemi'nde kaybolmuş aktif bir Mormon ve iyi bir Hristiyan için. Bakire yeni evliler gibiydik. Hayatım boyunca bu tür şeylerin yanlış olduğuna inanarak yetiştirilmiştim. Hayatım boyunca güçlü bir ahlak anlayışıyla yaşadım. Bundan nasıl vazgeçersiniz? Asla yapmayacağınızı düşündüğünüz şeyleri nasıl yaparsınız? Tüm destekleyici yapının bir efsane olduğu ortaya çıktığında, inandığınız her şey nereye gider? Nasıl ya da neye karşı ahlaki bir duruş sergileyeceğinizi nasıl bileceksiniz, kozmik kurallar ya da kategorik zorunluluklar olmadığı ortaya çıktığında nasıl davranacaksınız? Çok zordu. Çözmesi çok zordu. Yaşadığım derin kayıp hissini hala hatırlıyorum. Acı beni neredeyse öldürüyordu. Betty olmasaydı atlayabilirdim - ama o zaman nereye giderdim? Artık biliyorum elbette.

10. YIL EN ÖNEMLİ METİN

Usta TREACLE toplantıyı başlattı. Jeoloji Profesörü olarak beşinci sırada oturuyordum ve üst üste yığılmış kitaplardan oluşan sahnede, üzüm suyuyla boyanmış mor cübbesinin içinde ısılt ısılt gülümseyerek ayakta durduğunu görebiliyordum. Uçurumun barbar diğ er tarafından gelen birkaç meraklı izleyici kaba sözler söylüyordu ama her zamanki gibi onları görmezden geldik. Arkamı döndüm ve birkaç sıra gerideki yatak arkadaşım Sandra'ya baktım - Yardımcı Hesap Profesörü. Bana gülümsedi, Treacle'a baktı ve gözlerini devirdi. Ben de gülümsedim ve başımı salladım.

Treacle sessiz olmamız ve katılmamız için bir işaret olarak boğazını temizledi. "Biz bir müzikal numara ile üniversitemiz müzik ile başlayacağız.

topluluğu." Bunu söylerken kaşlarını bana doğru çattı. Bu sabah çalmam gerekiyordu ama hindi kemiğinden flütüm dün gece CU'lanmıştı (temizlenmişti) ve bir tane daha oyacak vaktim olmamıştı. Görünüşe göre bacağımın etrafına bağladığım kayıştan kurtulmuş. Çok yazık oldu çünkü bir yıldan fazla bir süredir onu elimde tutmayı başarmıştım. Neyse, *hayat böyledir*.

Müzik çok güzeldi ve orada olamadığım için biraz suçluluk hissettim. Flütlerin bensiz bu kadar güçlü ses çıkarması da beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Yemek için çiğ bağırsak sipariş , bağırsakları kitaplıklar ve korkuluklar arasında ya da yukarı ve aşağı gererek çeşitli arp türleri yaratılmıştı. Bu enstrümanları kurmak sabahın büyük bir kısmını aldı, bu yüzden yarattıkları müzik çok beğenildi. Müzisyenler çalarken karşıdaki barakalardaki barbarlar bile bize sataşmayı bıraktı.

Yüksek sesli ve takdirkâr bir alkışın ardından Treacle tekrar ayağa kalktı.

"Zerdüştlüğün büyük Tanrısına yakarışımız Profesör Donaldson tarafından sunulacaktır. Onun duasının ardından bu yılın En Önemli Metni Dr. Rachel Hasnick tarafından okunacak. Dr. Carter, metni üç ay önce eksi üç yüz seksen sekiz bölgesinde, beşinci sıra, kırk sekizinci kitap, eksi elli altı seviyesinde bulan Stew Sand'a verilen ödülle birlikte tanıtacak. MST'ye aday olabilecek çok sayıda metin vardı, ancak bu metin bulunduğunda bu yılın kazananı konusunda hiçbir soru işareti kalmamıştı."

Profesör Donaldson ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Cennetini sabırsızlıkla beklediğimiz Yüce Tanrım. Cehennemde geçirdiğimiz yüz ikinci yılın ilk gününde, seni övmek, anını ve varlığını onurlandırmak için burada toplanmış bulunuyoruz. Senin gözünde lütuf bulabilmemiz için bu işlemleri kutsa. Hayat hikâyelerimizi öğrenmemizi sağla. Hapis günlerimiz kısa sürsün. Çabalarımızı kutsa. Tüm bölgelerimizde barış olsun. Arayışımız yılmasın. Üniversitemizi kutsa ki gelişmeye devam etsin. Liderleri ve konseyleri cehennem sakinlerine gerçeği öğretme konusunda bilge olsun. Bilgimizi birleştirerek ve yeryüzündeki yaşamlarımızdan derlediğimiz gerçekleri birbirimize öğreterek daha iyi insanlar olmaya yönlendirilelim. ..."

Tam bu sırada gözden kayboldum ve duaya içtenlikle katılıyor gibi görünen Sandra'ya bir göz attım. Üniversite yöneticilerine asla itiraf etmeyecek olsam da, dua etmeye çalışmak konusunda şüpheliydim. Ne tür bir Tanrı iblislerin böylesine tuhaf bir cehennemi seçmesine izin verir? Neden bilinçli varlıkları bu duruma sokar? Bunun ona ya da bize ne gibi bir faydası olabilirdi? O/o tapınmaya değer miydi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum.

Bu yılın En Anlamlı Metni'ni bulan Stew tanıtıldı ve kendisine bir ödül verildi (duşlardan alınan bir parça sabun, hindistan cevizi lifi yuvasına yerleştirilmiş harika bir tavuk replikasına oyulmuştu - yiyecek büfelerinden alabilecekleriniz etkileyici. Görünüşe göre, eğer yemek mümkünse, bunu isteyebilirsiniz).

Rachel metni okumak için ayağa kalktı. İyi bir arkadaştı ve birçok günümüzü hayatın doğası, gerçeklik ve ölümden sonraki yaşamın sonuçları hakkında uzun uzun konuşarak ve derin düşüncelere dalarak geçirmiştik. Cehennem'den önce bir edebiyat dergisinin editörüydü ve şimdi felsefe grubunda Cehennem Çalışmaları Profesörü olarak görev yapıyordu. Kendisine uzatılan kitabı büyük bir ciddiyetle aldı. Kitabı açtı. "Seksen yedinci sayfadan okuyorum: 'Yarasa yine dört yaprak barındırıyordu.' İnsanlar bu pasajın anlamını düşünürken derin bir sessizlik oldu. Barbara kitabı Profesör Treacle'a uzattı ve o da devam etti.

"Öncelikle, metnin tam bir cümle olduğuna dikkat edin. Önemli bir şekilde, büyük harfle başlamakta ve nokta ile bitmektedir. Özneye dikkat edin, 'yarasa' ve 'barındırmak' fiili 'dört yaprak'a atıfta bulunur ve biz bunların 'ona' ait olduğunu öğreniriz. Karmaşık bir cümlenin böylesine mükemmel bir örneğine daha önce hiç rastlamamıştık. Stew Sand, bu yılın En Önemli Metnini bulduğu için büyük övgüye layıktır. Bulunduğu yer buradaki herkes tarafından ezberlendi ve sanırım

Bu kitabın sitesini ziyaret etmek ve anlamı düşünmek isteyecek pek çok kişi olacaktır. Tekrar teşekkür ederim, Stew." Treacle ona doğru döndü ve başını hafifçe eğerek kibarca alkışlamaya başladı. Hepimiz ona katıldık.

Bir gıda bilimcisi olan Johannas Back, biz alkışlarken bana döndü ve alaycı bir tavırla fısıldadı: "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum ve üzerinde fazla düşünmeme de gerek yok - bunun anlamı, bu aptal cümle kadar anlamlı bir paragraf bulana kadar bin yıl geçecek demek." Güldüm ve başımı salladım. Ama içten içe, tabii ki, cesaretim kırılmıştı. Yüz yıldan fazla bir süredir buradaydık. Ve bu yılki en önemli metin bu muydu? Geçen yılki daha kötüydü: "Köpekleri nehre doğru boyayabilirsiniz." Herkes bu yılki cümlenin bir artikelle başladığını, harika bir fiile sahip olduğunu ve hatta biraz mantıklı görüldüğünü söylüyordu. Ama bırakın benimkini, herhangi birinin hikayesini bulmamızın bile uzun zaman alacağını fark etmemi sağladı.

Tören sona erdiğinde insanlar dağılmaya başladı. Bazıları uzun yoldan gelmişti. Bazıları 12,853. kata kadar inmiş, bazıları ise 22,889 raf ötesine kadar uzanmıştı. Üniversite hakkında iyi düşünülüyordu ve insanlar üniversitenin ününü çok uzaklardan bile biliyorlardı. Fakültede olduğum için kendimi kutsanmış hissediyordum. Rachel'ı elinde az önce okuduğu kitapla tek başına dururken gördüm.

Başını kaldırdığında, "Merhaba, iyi okumaydı," dedim.

"Teşekkürler," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bir yıl daha geride kaldı ve önemli bir bulgu daha."

Yumuşak bir kahkaha attım - daha çok sesli bir gülümseme gibi. "Her zaman inançsızsın, ha?" dedi.

"Çok uzun zaman oldu - dünyadaki iki ömrümden fazla," diye cevap verdim, kendim için üzülerek. "Ve bu süre içinde tek bir tutarlı cümle buldum, 'ampul okyanusu kaldı'..."

Gülümsedi. "Ah, evet, '25'in MST'si."

"Kesinlikle," diye devam ettim, "ve o zamandan beri hiçbir şey bulamadım - bu arada bugün güzel bir cümleydi, ama Stew bir kazıcı, günün çoğunu yüzünü kitaplara gömüp tarayarak geçiriyor. Ben bir saatten fazla tarayamıyorum, sonra dayanamıyorum."

"Evet, ben de."

Bir süre sessizce durduktan sonra metni görüp göremeyeceğimi sordum. Uzun zamandır Stew'in elindeydi ve daha bir hafta önce bırakmıştı.

Başını salladı ve kitabı bana uzattı. Sayfayı açtım ve metne baktım. Anlamsız bir denizin içine gömülmüş bu kelimeleri gördüğümde içimi bir heyecan kapladı. Sanki uzun zaman önce yeryüzünde basılmış gerçek bir kitaptaki bir cümlemin içindeymiş gibi anlamları olan gerçek kelimeler. Uzun bir süre kitaba baktım, kitabın ağırlığını hissetmenin ve anlamsızlık okyanusunda mantıklı bir metin adası bulmanın verdiği derin memnuniyetin tadını çıkardım.

"Bir nebze de olsa umut veriyor."

"Evet, öyle... ve belki biraz da umutsuzluk."

Rachel'a baktım. Hepimiz beyaz olduğumuz için küçük farklılıklar daha da büyüyordu ve çilleri onu neredeyse gözümü korkutacak kadar farklı ve gizemli gösteriyordu. Hangi umutsuzluktan bahsettiğini biliyordum. Yetmiş beş kişilik bir grubun yüz yıllık çabasına karşılık gösterebileceği tek şey bu küçük, anlamsız cümleydi.

Devam etti, "Ve bundan çok sıkıldım. Monotonluktan bıktım. Bu üniversiteden bıktım. İnsanların hayat hikayelerini dinlemekten bıktım. İnsanların hayattayken okudukları kitapları tekrarlamalarından bıktım." Gözleri sulanmaya başlamıştı. "Ve en çok neyden nefret ediyorum biliyor musun?"

"Ne?" Elimden geldiğince sepmatik bir şekilde söyledim ama ne olacağını tahmin edebiliyordum.

"İleriye bakacak bir şeyim olmamasından bıktım. Hayal kuramamaktan bıktım. Yüz yılımı - dünya hayatımın dört katını - anlamsızlığın sonsuzluğunda bir yerlerde var olan bir kitabı arayarak geçirdim. Bunu daha fazla yapamayacağım. Bıktım artık." Birden büfeyi olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi ve ardından büfenin yanında eriyerek ağlamaya başladı.

Bir an orada öylece durdum. Bu tür çöküşler yaygındı. Hepimiz bundan bıkmıştık. Eğer beni ele geçirmesine, benden uzaklaşmasına izin verirsem, birkaç dakika içinde aynı duruma düşebilirdim. Yanında diz çöktüm ve onu kaldırdım. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ettim. Bu beni şaşırttı. Günle ilgili bir şey - o lanet metni okumak ve bu kadar aptalca bir şeyi bu kadar büyütmek, benim de duygularımı yüzeye çıkarmıştı.

Bana baktı, benim de ağladığımı fark etti ve gülümsedi. "Kötü bir gün."

"Kötü bir gün," diye kabul ettim. Ayağa kalkmasına yardım ettim, bir adım attı ve acı içinde kıvrandı.

"Sanırım ayak parmağımı kırdım," diye alaycı bir şekilde güldü.

"Muhtemelen," dedim. "O şeyi oldukça sert tekmeledin. Sabaha iyileşmiş olur."

"Evet. Tabii ki."

Etrafına bakındı. Etrafta hâlâ büyük bir kalabalık vardı. Sandra bana doğru bakıyordu. Akşam yemeği için ona katılıp katılmayacağımı ya da bütün akşam Rachel'la konuşmaya devam edip etmeyeceğimi merak ettiğini söyleyebilirdim. Sandra ve ben yaklaşık üç yıldır birlikte kalıyorduk. Sandra'yı seviyordum, pek çok ortak noktamız vardı ve onu özleyecektim. O anda böyle düşünmem komik gelmişti ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Büyük bir şeyin olmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Nasıl anladığımdan emin değilim ama anlamıştım.

Rachel baktığım yöne baktı ve "Gitsen iyi olur. Sandra'nın kıskançlığını buradan hissedebiliyorum. Bana bir şey olmaz. Sen git. Ben iyiyim."

Onu görmezden geldim. "58 keşif , değil mi?" "Öyleydim."

"Bir de bana sor," dedim, Sandra hâlâ uzaktan bana bakıyordu. "Senin versiyonunu duyduğumu hiç sanmıyorum."

Bana minnettar bir bakış attı ve söze başladı: "Bildiğiniz gibi sekiz . Dr. Cummings her şeye öncülük etti. Sekiz kişilik dört ekip oluşturdu ve bu ekipler koridorun sonuna, en alt kata ya da en üst kata gelene kadar yukarı, aşağı, sola ve sağa seyahat edeceklerdi ama amaç, yirmi yıl sürse bile bir son bulana kadar hiçbirimizin geri dönmemesiydi... Bunu duymak istediğine emin misin? Çok ilginç bir hikaye değil."

Kuvvetle başımı salladım.

"Şey, ben Cassandra ile takımdaydım..."

"Antropolog, değil mi?"

"Hayır, o Marksist ekonomist."

"Doğru. Devam et."

"Ve Jed, Conrad, Katrina, Daphne - uzun boylu, sarı saçlı Daphne - Mike, Rudy ve Doc."

Tanıdık isimlere başımı salladım.

"Sola doğru gittik. Her gün öğlene kadar yürüyor, bir şeyler yiyor ve geceyi geçirme vakti gelene kadar yürümeye devam ediyorduk. Yaklaşık bir ay sonra üniversitemizi hiç duymamış insanlarla karşılaşmaya başladık. Ama onlar her zaman haber almaya hevesliydi. Tabii ki hiç çeşitlilik yoktu. Yaşlı insan yoktu. Çocuk yoktu. Siyahlar yok. Asyalılar yok. Hispanikler yok. Sadece mülayim, her zaman var olan beyazlar. Gittiğimiz her yerde her şey medeni görünüyordu - barbarca davranışların ve tecavüz çetelerinin aksine. Garip bir şekilde, yaklaşık altı ay sonra insanlar azalmaya başladı. Ondan bir hafta sonra da

tamamen kayboldu. Yalnızdık. Kitaplar devam ediyordu. Uyku odaları her zaman gördüğümüz aralıkta devam ediyordu ama insan yoktu.

"İlk başta çok zevkliydi. Gizli bir yerde çocuklar gibi oynayıyorduk ama bir ay sonra kendimizi yalnız hissetmeye başladık. Bir yıl sonra birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı ve birbirimizin sinirlerini o kadar bozuyorduk ki geceleri ayrı odalarda uyumaya başladık. Ama bir sorumluluğumuz vardı ve yürümeye devam ettik. Bir yıl daha yürüdük ve birbirimize tek kelime bile etmedik. Ertesi yıl kızlar bir araya geldi ve zaman zaman konuştular. Ertesi yıl da birkaç romantizm ve ara sıra konuşmalar devam etti. Beşinci yılımızın yıldönümünde aniden durduk. Kimse bir şey söylemedi. Sadece yürümeyi bıraktık, birbirimize baktık ve arkamızı dönüp eve geldik. İnsanları yeniden bulmanın nasıl bir şey olduğunu size anlatamam. Sanırım karşılaştığımız ilk adam aklımızı kaçırdığımızı düşündü ama başka bir yüz görmeyeli dokuz yıldan fazla olmuştu ve onu yalnız bırakamazdık. Eminim hepimiz ona yaltaklanırken kendini ünlü biri gibi hissetmiştir. Sadece sekiz yüzle geçen dokuz yıl. Korkunçtu."

Düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Dedim ki, "Yukarı ve aşağı giden insanlardan da aynı şeyi duydum. Bir süre sonra insanlar ortadan kaybolmuş ama kitaplar devam etmiş... Yukarı çıkan grup yirmi beş yıl boyunca yok olmadı mı?"

"Yirmi üç, ama kim sayıyor ki?"

"Ve biri hiç geri dönmedi mi? Julia Hatch'ti, değil mi? Onu biraz tanıyordum." "Sanırım öyle. Sonunda arkalarını döndüklerinde, onun sadece 'Hayır' dediğini söylediler.

' dedi ve tırmanmaya devam etti. Hala mu merak ediyorum."

Sandra'nın şimdi bana kaşlarını çatarak baktığını fark ettim. Birazdan hışımla çekip gideceğini biliyordum. Ama ben sadece Rachel'la konuşmak istiyordum.

Sandra'yı o da fark etti.

"Gitseniz iyi olur. Pek mutlu değil."

Başımı salladım ve sesimi alçalttım. "Sence burası gerçekten Zerdüşt Cehennemi mi?"

"Ah. Yerleşik inançsızımız. Bundan nasıl şüphe edersin? Hepimize büyük bir iblis tarafından aynı hikaye anlatıldı. Her elli metrede bir burası olduğunu söyleyen bir tabela var. Ve burada olmanın gerçekliğinden kaçmanın bir yolunu göremiyorum. Hepimiz aynı kurallar dizisine, aynı tutarlılığa uyanıyoruz. Neden şüphe ediyorsun?"

"Gerçekten şüphe duymuyorum - sadece istiyorum. Bence bu kısmen çeşitlilik eksikliği, nüans eksikliği, bir yaprağın damarları ya da bir feldispat parçasındaki taneler gibi, çeşitlilik ve ayrıntı eksikliği. Zihinlerimizin bir kavanozda oturduğu ve tüm bunların bir tür projeksiyondan ibaret olduğu şeklindeki idealist bakış açısını merak edip duruyorum. Eğer bir yusufçuğun kanadını detaylandırmakla uğraşmak zorunda olmasaydınız, bu tür bir girdiyi sürdürmek daha kolay olurdu."

"Durumun böyle olduğuna inanıyor musun? Sadece senin gerçek olduğuna mı?" Rachel sinsice sordu.

İçimi çektim, "Hayır. Pek sayılmaz. Solipsizmi ciddiye alamam." Ona gülümsedim ve "En azından senin gerçek olduğunu biliyorum" diye ekledim.

Bana kocaman bir gülümseme verdi, hüzünlü açıklamamla eğleniyordu ama hızla Sandra'nın durduğu yere baktı.

Sandra gitmişti. Buna sevinmişim. Bir gün onun kollarında yatağa girip ertesi gün hiçbir şey hissetmemek, sanki bir şalter inmiş gibi tuhaf geliyordu. Ama hayır, bu da dürüstçe değildi. Bu uzun zamandır devam ediyordu. Sessizliklerimiz uzuyordu. Tartışmalarımız sıklaşıyordu. Kuracak bir hayaliniz yokken biriyle nasıl birlikte olursunuz? Başarılacak bir amaç yokken? Anlamı yokken? Anlamsızlık - sonunda bizi birbirimizden uzaklaştıran canavar buydu. Her zaman.

"İnsanlar bana Tanrı'nın iyi olduğunu söyleyip duruyorlar," dedim, "O'nun merhameti için her gün dua etmemiz gerektiğini söylüyorlar. Ama neden dua edelim ki? Bize her şey verilmiştir. Korunmak için mi? Neden? Ölsek bile ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi uyanırız. Dua etmek aramayı hızlandıracak mı? Buna dair bir kanıt görmedim. Bizi sonsuz bir cehenneme mahkûm eden bu Tanrı'ya neden teşekkür edelim? Hepimiz yavaş yavaş deliriyoruz. Peki ya görev? Hepimiz bunun imkansız olduğunu biliyoruz. Hayatımız üzerine bir kitap mı? Böyle milyarlarca kitap olmalı. Hangi detayda? Kimin bakış açısından? Hayatımızın her saniyesini anlatan bir kitap ciltler tutar. Kendi bakış açımdan hayatımla ilgili bir kitap, beni seven ya da benden nefret eden bir gözlemcininkinden çok farklı olurdu. Doğru kitap?" İçimi döküyordum ama duracak gibi de değildim. Burada o kadar çok rahatsızlık, o kadar çok bitmek bilmeyen, anlamsız hayal kırıklığı var ki.

"Bu yüzden inanmak istemiyorum," diye devam ettim. "Dünya hayatım boyunca değerli eşimle sonsuza dek yaşayacağıma inandım. Bir gün Tanrı olacağıma inandım. Komşularıma iyilik yapacağıma inandım. Evde öğretmenlik yaptım. Ondalıklarımı ödedim. Kilisede görevimi yerine getirdim. Tanrı'nın bundan çok daha mantıklı olduğuna inandım ama yine de Göksel Krallık'ta uyandım mı?"

ölen ailem ve arkadaşlarımla mı çevriliyim? Hayır, kendimi bir masanın arkasında oturan ve arkasındaki pencerede cehennemde yanan insanların görüntüsü olan bir iblisin ofisinde katlanır bir sandalyede buldum. O zaman tüm inançlarım yok oldu. Şimdi neden bir şeylere güveneyim ki? Kim bilir, belki yüz milyar yıl sonra kitabımı bulurum. Onu yuvasına sokacağım ve , hayır, Zerdüştlüğün de gerçek olmadığını, ama aslında başından beri haklı olanların Baptistler olduğunu ve bunun sadece Tanrı'nın sonsuz dehşete ilk salvosunun bir parçası olduğunu öğreneceğim. Yani bam, sıçrama ve kendimi kaynayan bir kükürt denizinde buluyorum. Ya da belki de bu, şimdiye kadar ifade edilmiş ya da edilebilecek tüm olası cehennemleri deneyimlemek zorunda olduğumuz garip bir filozof cehennemidir." Hayal kırıklığına uğramış ve depresif bir halde oturdum. "Yani... Sanırım işlerin daha iyiye gideceğine dair pek umudum yok."

Yanımda diz çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Hiçbir şey söylemedi; sanırım gerçekten söylenecek bir şey yoktu. Yarın gelecekti, bir şeyler konuşacaktık, büfeden yemek yiyecektik ve uyuyacaktık.

Bana düşünceli bir şekilde baktı ve kendi kendine hüzünle gülümsedi. "Buraya ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum da, besin zincirinde alt sıralarda yer almaya kendini adanmış bir vejetaryendim. Hayattayken, hayvanlara zulmeden endüstriyel gıda kompleksinin bir parçası olmak istemiyordum. Sonra bir gün beni yemek yerken izleyen biri şöyle dedi: 'Ne yani, sence büyük evrende bir yerlerde insanların tavuk fabrikası işlettiği bir cehennem mi var? Büfe için bu yemekleri ürettikleri ve bir çeşit taşıma bandıyla buraya gönderdikleri başka bir yer? Bunun saçmalığı beni hiç terk etmedi. Burada hiçbir şeyi . Bir fark yaratamayız - tüm anlamlar ortadan kaldırılmış, hiçbir şeyin nereden geldiğini ya da nereye gittiğini bilmiyoruz. Hayatlarımız için bir bağlam yok. Hepimiz beyaz, eşit şifreleriz, aynı saçmalığın defalarca tekrarlanan örnekleriyiz. Üniversitemizle bundan bir umut ya da anlam çıkarmaya çalışıyoruz ama nihayetinde anlam yükleyebileceğimiz hiçbir şey yok. Lanetlendik."

Bunu soğukkanlılıkla, şikayet etmeden, ellerine bakarak söyledi ve ekledi, "En azından bifteğin tadını çıkarabiliyorum. Bunun bir inekle ilgisi olmadığına eminim. Nasıl olabilir ki?"

Başımı salladım ve uzanıp elini tuttum. Hafif soğuktu ama fizikselliği gerçek ve yumuşaktı. Parmaklarını nazikçe ovdum ve başparmağımla avucuna masaj yaptım. Rahatladığını ve iç çektiğini hissettim. Ne inekler, ne tavuklar, ne de domuzlar bizim yiyeceklerimizle bağlantılı değildi, bundan ben de emindim. Burada yaşam yoktu. Cehennem bir makineydi. Biz hariç. Burada, onun eli benim elimdeydi.

bizi cehennemin soğuk tıkrısından ayıran gerçeklik. Elini ovuşturdum ve o da iç çekti; bunun bir anlamı yok muydu? Bu tutunabileceğimiz bir şey değil miydi? Bu ötekiyle birlikte olabilirdim. Başka hiçbir ilişki kuramazdım ama belki de onun elini elime koyması yeterliydi, hem yeterli hem de gerekliydi. Cehennemde yer duygusu yoktu, çünkü tüm yerler aynıydı. Tekdüze bir monotonluk. Yeri olmayan bir yer. Bağlamı olmayan bir yer. Ama burada, şimdi, onun elini ovuşturabilirdim ve o da iç çekerti. O bir farklılıktı. Belki de her bir insan, kitapların, büfelerin, saatlerin ve halıların değişmeyen sıralarından oluşan tüm bu salonlardaki tek farklılıktı ve en azından buna tutunmak zorundaydık.

Yalnız olduğumuzu fark ettim. Birisi az önce yüz kat yukarıda başka bir cümle bulunduğunu söylemişti ve herkes onu görmek için acele etmişti.

Bana baktı. "Yukarı çıkıp metni görmek ister misin? Belki bugünkü hayal kırıklığını telafi eder."

Elini bırakmadım.

"Rachel, istersen gidebilirsin..." Asla bitiremedim çünkü beni öptü. Yüz yıldır yaşadığım en derin, en tatmin edici öpücüktü. O mesajın ne olduğunu asla öğrenemedik.

Hiç birini bin yıl boyunca sevdiniz mi? Bunun imkansız olduğuna bahse girerdim, ama o kadar uzun süre birlikteydik. Bin yıl boyunca cehennemin koridorlarında birlikte dolaştık. Kavga ettiğimizi hatırlamıyorum. O sihirliydi. Geceler harikaydı. Günler kahkahalar ve uzun, yavaş sohbetlerle doluydu. Bir keresinde elli yıl boyunca köpeklerden bahsettik ve birkaç yılımızı köpekmişiz gibi davranarak, dört ayak üzerinde koşarak ve bir tabaktan sadece köpek maması yiyerek ya da ara sıra etli bir kemiği kemirerek geçirmeye karar verdik. İşin garibi, bu çok tuttu ve birkaç kişi sürümöze katıldı. Yatakların şiltelerini dişlerimizle çeker ve yerde uyurduk.

Birlikteliğimizin 708. yılında, yüzlerce insanı kapsayan ve on iki yıldan fazla süren ayrıntılı bir ebelemece oyununa başladık. Mahkûmları kurtarmak ve müttefik kazanmak için bir dizi karmaşık strateji geliştirdik - ve her zaman birlikte olduk. Biz bir takımdık, Rachel ve ben. Onu çok özliyorum. Bence aşkımız sonsuza dek sürebilirdi. Eminim sürerdi. O çok ... hayır, bunu kelimelerle ve kısa cümlelerle ifade etmeye çalışarak ucuzlatmayacağım. Onu seviyordum. Bu kadarı yeter.

1145 YILI: BÜYÜK KAYIP

"Kıyamet ve hakikat peygamberi" Dire Dan'ın popülaritesi arttığında ve birkaç on bin erkek ve bir avuç kadından oluşan bir takipçi kitlesi oluşturduğunda işler sarp sarmaya başladı. Bölünmüşlüğü diğer tarafından geldiğini ve bizzat Tanrı tarafından ziyaret edildiğini iddia ediyordu. Tanrı gece odasında belirmiş ve ona kalkıp gerçeği duymasını söylemişti. Tanrı'yla konuşması bu şekilde geçti:

TANRIM. Önümde diz çök, balçık. Cehennem sakini. Yok oluşunu elinde tutan Yüce Tanrı'nın burun deliklerinde kokuş. Diz çök, bir solucandan daha az. Titre, varoluşuna leke sür, çarpık ve kutsal olmayan kabuk.

DIRE DAN. Konuş, ey Yüce Olan. Ben senin hizmetkarım.

TANRIM. Sen benim hizmetkârım değilsin, safra kedisi. Sen benim için bir kuşun bitmemiş yemeğine atılmış, kuruması, çürümesi ve kokması için bir oluğa bırakılmış bir solucanın yarım kalıntılarından daha değersizsin. Beni "hizmetkâr" çılgınlıklarıyla rahatsız etme ya da kulağıma gereksiz iltifatlar söyleme.

DIRE DAN. Evet, Lordum.

TANRIM. Ama seni bir araç yapacağım. Bu cehennemdekilere günahlarıyla kimi incittikleri öğretilmeli. Gazabımı hissetmeleri sağlanmalı. Kırbaçlanma zamanları geldi. Elimde bir kırbaç gibi olacaksın. Sıkılı yumruğumdaki kılıç olacaksın. Onları cezalandıracaksın. Cehennemdeki bu barış günleri sona erdi. Onları tekrar tekrar öldürün. Tecavüz edin, işkence edin, acı ve ateş verin. Bir an bile huzur bırakmayın. Onlara günahlarının ve isyanlarının doğurduğu gazabı öğret. Uyanıkken vur onlara. Uykudayken vurun. Merhamet etmeden kes. Acımadan doğrayın. Gün şimdi. Onlara adil bir Tanrı'nın dehşetini öğretin!

DIRE DAN. Yapılacak.

Ve böylece Direitler bir salgın hastalık gibi yayıldılar. Sayıları, cehennemi sonuna kadar kırbaçladıktan sonra gelecek parlak bir cennet vaadiyle arttı. Sayıları bir yıl içinde binlere ulaştı. Körfez boyunca, kütüphanenin her iki yakasında da asker topladılar. Daha önce hiç böyle bir dehşet görmemiştik. On ıla otuz erkekten ve bazen de birkaç kadından oluşan sürüler halinde avlanırlardı. Yeminleri vardı.

olabilir. Eğer katılmazsanız, sizi günlerce esir tutarlardı. İşkence yapıyorlardı. Bunu tarif etmeyeceğim. Bu benim yeteneğimin ötesinde. Hayvanlar gibi olduk. Kaçtık. Saklandık. Koştuk. Kütüphanenin her iki tarafını da izliyorduk, çünkü iki taraf da bizi avlamak için birlikte çalışıyordu. Biz sadece insanların olmadığı bir yere gitmek istiyorduk ama Direitler dört y n n sınırlarını dikkatle koruyordu.

Bir gün, bu dehşet zamanında, yemek yediğimiz yerin yakınındaki merdiven boşluklarından birinden iki kişi fırladı. Yüzleri açık bir dehşet içinde gerilmişti. Bize baktılar ve "Kaçın!" diye bağırdılar.

Nedenini biliyorduk. Başka bir uyarıya ihtiya ımız yoktu. Rachel ve ben kaçtık. Olabildiğince hızlı bir şekilde sola doğru koştuk. Bölmenin öbür tarafındaki Direite'lerin bizim tarafımızdaki sürüyü bulunduğumuz yere yönlendirdiğini görebiliyorduk. Daha hızlı koştuk, bacaklarımız sprinterlerinki gibi pompalanıyordu. Birden önümüzde bir merdiven boşluğundan bir çete fırladı. Durduk ve diğer yöne döndük, yakındaki başka bir merdiven boşluğuna koştuk ve aşağı indik. Hayvanlar arkamızda kurtlar gibi sıcak nefesler alırken merdivenlerden aşağı uçtuk. Hızla başka bir kata indik ve sağa döndük. Sola gitmeliydik. Bu sonsuz çılgınlık içinde bir dilek tutacak olsaydım, bu boş yerde tek bir duam kabul olsaydı, o da saç yerine sola dönmüş olmamız olurdu. Neden? *Neden?* O zamandan beri sorum bu.

Etrafımız sarılmıştı. Başka bir çete merdiven boşluğundan döküldü ve etrafımız sarıldı. Gözleri korkunçtu, yüzlerinden vahşet ve nefretten başka bir şey okunmuyordu. İnek ve manda kemiklerinden yapılmış sopalar ve mızraklarla silahlanmış olarak yavaşça bize doğru ilerlediler.

Rachel bana döndü. şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. Yüzünde güzel bir gülümsemeyle, "Seni seviyorum," dedi.

Sonra korkuluklara tırmandı ve atladı. Birkaç kol onu durdurmak, geri çekmek için uzandı ama çok geç kalmışlardı. Ancak birçok kol beni yakaladı ve korkuluğa doğru tuttu. Düşüşünü izledim.  ığlık atmadı, sadece aşağıya doğru d ş t , aşağıya, aşağıya ve aşağıya. Direite'lerin hepsi neşeli tezahüratlar ve kahkahalarla onun gittikçe küçülmesini izledi, ta ki sonsuz küçük bir nokta olarak her zaman var olan yok olma noktasıyla birleşip varlığımdan göz kırpana kadar. Tek neşem de gitmişti.

"Ben de seni seviyorum," dedim altımdaki boş havaya. Kafama bir kemikle vuruldu ve siyahlıktan başka bir şey görmedim.

~~~~

Uyandığımda yerimin değiştirildiğini fark ettim ve uyku odasındaki yataklardan birinin altına bakıyordum. Sonra keskin bir acı hissettim ve her şey tekrar karardı. Tekrar uyandım, daha önce gördüğüm perspektifin aynısını fark ettim, havada beyzbol sopası gibi sallanan bir şeyin ışığını duydum ve tekrar karanlık oldu. Bu benim için sadece birkaç saniye süren otuz yedi gün boyunca devam etti.

Bir aydan uzun bir süre boyunca parça parça düşünmek benim için yeniydi, ancak zaman ve pratik düşünce verimliliğini artırdı. Vurulmadan önce yaklaşık altı saniyem vardı. Bunun yaklaşık iki saniyesini düşünme sürecinin neresinde olduğumu hatırlayarak kendimi yönlendirmekle geçirdim, ardından kalan dört saniyede durumum üzerinde düşündüm. Elbette benim için bir ay sadece üç dakikalık bir bilinçle geçti ama bu üç dakika içinde bir plan yaptım ve onu uygulamaya hazır olduğum bir noktaya ulaştım.

Uyandıktan sonra, görünmez saldırganımdan uzağa doğru olabildiğince hızlı bir şekilde yuvarlandım. Sonra saldırganla aramda biraz mesafe bıraktıktan sonra yuvarlanıp ayağa fırladım ve hızla dönüp saldırganımla yüzleştim. Büyük bir inek uyluk kemiğiyle yere vuruyordu ve beni yerinde bulamayınca irkildi.

Kendimi küçük odalardan birinde, bir yatağın yanında bulduğumda şaşırmadım ama saldırganım burada oturmuş, gözlerini ovuşturuyordu.

"Vay, vay, vay, kaçtın. En azından Higgins'in rekorunu kırdım ama Barley'inkinin yanına bile yaklaşamadım." Adam ayağa kalktı ve bana baktı.

"Kahve ister misin?"

Birkaç kişi daha kalkmış, birkaçı tuvalete gitmiş, bazıları da büfeye doğru ilerliyordu. Birden her yatağın yanında, başı ezilmiş ve yerde taze kan birikmiş, hareketsiz yatan, buruşmuş bir ceset olduğunu fark ettim. Bu manzara karşısında midem bulandı. Bu insanlar ne yapıyordu?

"Belki biraz portakal suyu," dedim şüpheyle.

Bunun üzerine adam omuz silkti ve büfeye gitmemi işaret etti. "Sakın kaçmaya çalışma," diye uyardı. "Sen bir kölesin."

"Köle mi?" Ben sordum.

"Gerçekten de kardeşlik tarafından evlat edinildin. Ya bize hizmet edeceksin ya da son bir aydır yaptığın gibi sabah kurbanı olarak kullanılacaksın. Ustanın öğrettiği gibi, 'Sabah bir günahkârı öldürmek, kutsanmış bir günün başlangıcıdır.'"

Nutkum tutulmuştu.

"Bu iki kaderden de kaçmak için bir şans var ve bu da bize katılıp yemin etmek. Öğretmenlerden biri bu sabah kahvaltıdan sonra diğer Ariserlerle birlikte size talimat verecek. Gidip kahvaltı için bir şeyler alın." Ve bununla birlikte banyoya doğru yürüdü. Orada öylece durdum, afallamıştım.

Etrafımda ölüm kol geziyordu ama hâlâ hayatta olanlar bunu umursamıyor gibiydi. Normal bir sabahmış gibi adım atıyor ve cesetlerin etrafında manevralar yapıyorlardı. Odadan çıkıp büfeye geldim ve bir portakal suyu sipariş ettim. Her yerde cesetler vardı. İnsanlar koridorda parçalanmıştı. Parçalanmış cesetlerin çoğunun altından taze kan sızıyordu. Bir adamın diğer birkaç kişi tarafından dövüldüğünü gördüm. Onu yere düşene kadar dövdüler ve orada ölene kadar tekmelediler. Eylemlerinde kötü niyet yok gibiydi. Sanki sıkılmış gibiydiler, saçlarını taramak ya da büfeden yemek sipariş etmek gibi yapılması gereken bir sabah ritüelini yerine getiriyorlardı.

Korkuluklara doğru yürüdüm ve Rachel'ın benim için sadece birkaç dakika önce olan ama gerçekte haftalar önce olduğunu bildiğim son atlayışını düşünerek ona baktım. Bir sesin söylediği gibi üzerime bir üzüntü ve kayıp dalgası yayıldı,

"Atlamayı düşünme. Korkuluklara bir adım bile atmadan seni yakalayacağız. Sonra da sana hiç hoşlanmayacağın işkenceler yaparız. İşin güzel yanı, her gün yeni bir başlangıç yapıyoruz. Bir yılı aşkın süredir işkence ettiğimiz insanlar var. Büyük günahkârlar tabii ki. Bunu hak ediyorlar. Bu Tanrı'nın büyük bir işi."

Ona deliymiş gibi baktım.

"Buna alışacaksın. Çılgınlıklarına yani. Hepsi Tanrı'nın işi."

Bir an için rahatsız görünüyordu, sonra arkasını döndü. Bir dakika sessizce durdu ve sonra tekrar bana döndü.

"Hadi gidelim."

Beni bir merdivene götürdü. Yaklaşık dört erkekle birlikte yukarı doğru çıkan basamaklardan birine oturdum. Henüz hiç kadın görmemiştim ama bazı Direite'lerin kadın olduğunu duymuştum. Çok değil ama birkaç tane.

Bir adam içeri girdi ve sırtı koridora dönük bir şekilde önümüzde durdu. Hepimizden farklı görünmüyordu, hepimizin saç kesimi ve kıyafetleri aynıydı. "Ben Dire Dan'ım" diyene kadar onun bir mahkûm mu yoksa esir mi olduğunu anlayamadım.

Kanım dondu. Midem boğazıma düğümlendi ve sanki boğuluyormuşum gibi hissettim. Binlerce insanın yıllarca acı ve ıstırap çekmesine neden olan adam karşımdaydı. Rachel'ı uçuruma iten adam buradaydı. Karşımda, sadece birkaç adım ötemde, en kötü kâbuslarımın adamı duruyordu. Öfke içimde kaynarken yumruklarım sıkıldı.

"Sözlerimi dinle ve bu yerden kurtul. Beni görmezden gelerseniz, düşündüğünüzün ötesinde acı çekersiniz. Ben Tanrı'nın topuzuyum. Ben onun pergeliyim, onun yargısıyım ..."

Sizi onun sözleriyle hasta etmeyeceğim. Kibirliydi, kendi önemiyle doluydu. Gelecek dünyadaki görkeminden başka bir şeyden söz edemezdi. Çılgıncaydı. Burada delilik mümkün müydü? Öyle görünüyor.

Sözlerini bitirdiğinde gülümseyerek şöyle dedi: "İşte vermek gereken karar. Bize katılıp acı ve ıstırap çektirebilirsin ya da..." ve o anı askıda bıraktı, "acı çektirilenlerden biri olabilirsin.

"Eğer bize katılırsanız, size bir müşteri atanacak, şu anda aldığınız teklifi reddeden biri. Sorumluluğunuz altında, acınası gücünüzün yettiği kadarıyla cehenneme çevirmelisiniz. Bu günahkâra elinizden geldiğince acı çektirdiğinize beni ikna etmelisiniz. Merak etmeyin, eğitileceksiniz..."

Konuşmasına devam etti ama arkasında, yanında duran iki muhafız bir an ayrıldı. Oturduğum merdivenden koridordaki çılgınlıkları duyabiliyordum ve Dire Dan'i çevreleyen iki muhafız önce izlemek için dönmüş, sonra da kargaşaya doğru yürümüşlerdi - Dire Dan ile sahanlık, koridor ve korkuluk arasında kimse kalmamıştı. Tereddüt etmedim. Hiç bu kadar öfke ve intikam duygusuyla dolmamıştım. Rachel'ı almıştı. Arkadaşlarıma işkence etmişti. Huzurumuzu yok etmişti. Tüm bu rasyonalizasyon daha sonra gerçekleşti. Açık bir atış gördüğüm o saniyede tereddüt etmedim. Bir ay boyunca sabah uyandıktan sonraki birkaç saniye içinde nasıl düşüneceğimi öğrenmem o anda işime yaradı. Basamaktan sıçradım ve bir defans oyuncusu hızıyla, Rachel'ın kaybindan doğan tüm gücümle alçak yaratığı kaldırdım ve ikimizi de korkulukların üzerinden fırlattım.

Onu belinden kavradım ve iki kitap duvarı arasındaki büyük uçuruma yuvarlanırken bırakmadım. Çılgınca tekmeliyor ve beni öldüreceğini haykırıyordu. Ve öldürdü de. Onu belinden kavradım ve arkasına yaslanıp başımı tuttu ve hızlıca sertçe çevirerek boynumu kırdı.

Sabah olduğuunda hâlâ düşüyorduk. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü saatte yaklaşık yüz mil hızla aşağıya indiğimizi biliyordum ve bir gün ve geceden sonra dibe vurmuş olabileceğimizi umuyordum. İçimde dipsiz olabileceğine dair ciddi bir korku kabardı. Sanırım daha önce pek çoğumuzu atlamaktan alıkoyan da bu korkuydu. Tahminimce bin beş yüz mil yol kat etmiştik ama hâlâ dibe vurmamıştık.

Düşmanım hâlâ benimle birlikteydi. Benden yaklaşık iki yüz metre yukarıdaydı ve paraşütçü dalışı yapıyordu, bacaklarını açmış bana bakıyordu. Hâlâ ellerimi ahırdan fırlatılan bir tavuk gibi kanatlandırıyor ve ara sıra taklalar atıyordum ama o kontrollü görünüyordu. Sanırım ben bir çarpışma testi mankeni gibi ölü ve çaresiz düşerken o bütün gün pratik yapmıştı. Bakışlarında saf ve mutlak bir nefret vardı. Biraz daha yaklaştı ve iyi prova edilmiş gibi görünen bir konuşmayla bana bağırmaya başladı.

"Seni kurtçuk! Kime karşı savaştığını biliyor musun? Köpek! Tanrı'ya karşı savaşıyorsun! Tanrı'ya karşı. Sen ..." Sözüünü bitiremedi; öfke dolu bir çığlık attı, kollarını iki yana açtı ve doğruca üzerime atladı. Yoldan çekilmeye çalıştım ama o güdümlü bir füze gibi görünürken, ben tamamen kontrolden çıkmıştım. Kafalarımız içi boş iki karpuz gibi çarpıştı.

Uyandığında onu bulmam uzun zaman aldı. Etrafıma bakmaya çalıştım ama hala kontrolümde değildi, bu yüzden onun numarasını kullandım ve kollarımı açtım ve dengelendiğimi fark ettim. Geçmiş mükemmel hatırlayışım, paraşütçülerin gördüğüm resimlerini düşündüm ve onların düşüşlerinin bende bıraktığı izlenimi taklit etmeye çalıştım. Bir saat kadar sonra oldukça iyi gidiyordum ve yönümü bile kontrol edebiliyordum.

Sonunda Dire Dan'in yaklaşık üç yüz metre altımda olduğunu fark ettim. Dibe vurduğumuzda onunla orada uğraşmak zorunda kalacağımı düşünmek beni hasta ediyordu, ama Rachel'ın da orada olacağı aklıma geldi. Bu kötü adamın çeteleri yüzünden atlamak zorunda kalan diğerleri de orada olacaktı. Dibe vurduğumuzda bir sürü müttefikim olacağını düşündüm.

Düşmanım kendini yaymak ve düşüşünü yavaşlatmak için çok çabalıyordu. Ağır bir yapısı vardı - benden daha kaslıydı - ve görünüşe göre daha az sürtünmeyle biraz daha hızlı düşmüştü. Ara sıra bana bakıyor ve duyamayacağım şeyler haykırıyordu ama ben de öğrenmişim. Gün boyunca kendimi oldukça aç ve susuz hissetmeye başladım. Aşağı uçtuk ve düşmanımın yavaş yavaş uzaklaşmasını izledim. Kollarımı ondan uzağa uçacak şekilde açmaya devam ettim ve farklı yönlerde sürükleniyor gibiydik. Bu kadar uzun süre düşmek garip bir duyguydu.

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu ama daha önce hiç bilmediğim bir huzur, rahatlatıcı bir özgürlük hissi vardı. İtiraf etmeliyim ki bundan zevk alıyordum. Son derece keyif alıyordum. Cehennemde yeni deneyimler çok azdı ve ben çok eğleniyordum. Dibe vurduğumda Rachel'la birlikte yukarı tırmanıp tekrar atlamayı planlıyordum. Katlar şaşırtıcı bir hızla akıp gidiyordu. İnsanların ara sıra durup bana baktığını görebiliyordum. Bazıları acıyarak, bazıları eğlenerek, bazıları da cehennemdekileri rahatsız eden o ifadeyle bakıyordu: can sıkıntısı. Bu kadar çok insan görmek beni şaşırtmıştı, çünkü uzun zamandır düşmekte olduğumu biliyordum. 52'nin yolcuları bu kadar aşağıya inebilmişler miydi? Dibe ne kadar vardı?

Işıklar sönmeden hemen önce Dire Dan'i son kez gördüm. Benden çok ama çok aşağıda bir iğne ucu kadardı ve aramızda büyük bir mesafe vardı. Etrafımı tamamen karanlık kapladığında, garip bir güvenlik hissine kapıldım. Saatlerce uyanık kaldım ama şafaktan hemen önce, cehennemde hiç kimsenin uyanık kalamadığı o kaçınılmaz an, kitapların iade edildiği, ölülerin dirildiği ve tüm yaraların iyileştiği o garip saat - uykuya daldım ve ışıklar açılana kadar uyanmadım.

Dire Dan gitmişti. Onu bir daha asla göremeyecektim. O zamandan beri tanıştığım hiç kimse de görmedi. O da benim gibi kütüphanede kayboldu. Tek başına. Acaba hâlâ Tanrı'nın yumruğu olduğunu düşünüyor mu?

Çok susamıştım. Acıkmıştım da ama susuzluk en kötüsüydü. Gün boyunca yüzlerce çeşme ve büfenin önünden geçtim ve onların uçup gitmesini izlemekten başka bir şey yapamadım. Ağzım kurumuştı ve dilim ağzımın içinde kalınlaşmıştı. Uçma alıştırmaları yaparak kafamı dağıtmaya çalıştım. Kollarımı önlüğümün içine çekip kumaşın altından dışarı doğru eğerek yönümü oldukça iyi kontrol edebildiğimi fark ettim. Hızımı artırmayı ya da azaltmayı ve bir miktar yön bulmayı öğrendim, ama aşağı doğru hareket yaptığım her şeye hükmediyordu ve biraz yatay hareket elde ettiğimde bile, hala inanılmaz bir hızla aşağı doğru savruluyordum. Havada, sürtünme nedeniyle ne kadar hızlı düşebileceğinize dair bir sınır olduğunu hatırladım. Mükemmel hafızamla bunun saatte 120 mil civarında olduğunu hatırladım.

Gün sona ererken susuzluğum dayanılmaz hale gelmişti. Bütün kemiklerim ağrıyordu. Uykuya daldım ve rüyamda su içtiğimi gördüm. Ama rüyamda ne kadar içersem içeyim, su susuzluğumu giderecek gibi görünmüyordu. Boğazım ağrımaya devam ediyordu, bu yüzden daha fazla içmeye çalışıyordum ama hiçbir şey değişmiyordu. Gece birçok kez o kadar susamış bir şekilde uyandım ki tek istediğim buydu. Neden

Tanrı bu cehennemi, her yaranın sabahleyin anında iyileşeceği, ancak sadece büfenin açlık ve susuzluğu gidereceği şekilde mi yapılandıırırdı?

Sonraki üç gün bulanık geçti. Dilim ağzımın içinde şişmişti ve tüm kemiklerim ağrıyordu. İnsanların bana su ikram ettiğini duyduğumu sanıyordum. Bir ara Rachel'ın elinde büyük bir portakal suyu sürahesiyle yanıma düştüğünü sandım, bana uzatmaya çalışıyordu ama ne zaman elimi uzatsam elimden kayıp gidiyordu. Uyku, rüya, uyanıklık hepsi birbirine karıştı. Artık net göremiyordum ve her şey bulanıktı. Sonunda susuzluktan ölmüş olmalıyım, çünkü bir sabah uyandığımda kendimi harika hissediyordum. Susamamıştım. Kahvaltı yapabildim ama sabahları genelde olduğumdan daha aç değildim. Sefalet ve rahatsızlıkla geçen onca günden sonra kendimi harika hissediyordum.

Hâlâ düşüyordu. Hâlâ ara sıra insanların olduğu katların yanından uçuyordum ama gittikçe seyrekleşiyorlardı. Bazen başka bir grup görmeden önce birçok kat geçiyordu. Dip ne kadar aşağıdaydı? Şimdiye kadar ulaşmış olmam gerekmez miydi?

Susuzluktan ölmek için bir döngü daha yaşamak istemiyordum. Tekrar yığınların arasına girmeye karar verdim. Önce duvara yaklaştım, ellerimi önlüğümün içine soktum ve ellerimi duvara bastırarak kendimi yavaşlatmaya çalıştım. İşe yaramadı. Sadece kendimi duvardan uzaklaştırıyor gibiydim.

Zemine süpermen olarak çıkmam gerektiğini fark ettim, bu da oldukça iyi bir yatay hız gerektiriyordu çünkü korkulukla yukarıdaki katın tavanı arasındaki sekiz metrelik boşluğa yatay olarak hareket etmem gerekecekti. Yani sekiz fitlik bir düşüş sırasında yaklaşık iki fit boyunca hareket etmem gerekiyordu. Bunun için çok hızlı hareket ediyordum ve önlüğüm kollarımın çerçevelediği bir kanada doğru eğilmiş olsa bile o kadar fazla yatay yön alamıyordum. Ama denemek zorundaydım, aksi takdirde nasıl yapılacağını asla öğrenemeyeceğimi biliyordum.

Süzülmeyi denemek için gerindim ve kendimi açtım. Çok kötü gitmiyordum; korkuluğun hemen yanında uçuyordum ama yine de o sekiz metrelik açıklığa giremeyecek kadar hızlı düşüyordum. Korkuluklara en yakın bacağımı tekmeledim ve içeri sokmayı başardım. Korkuluklara öyle bir kuvvetle çarptı ki bacağım kopmuş gibi hissettim ve dönmeye başladım. Bacağım kırılmıştı ve uyluk kemiğim kalçamdan ayrılmıştı. Yuvarlanmanın acıya bir faydası olmamıştı. Hayatımda ne dünyada ne de cehennemde hiç bu kadar acı çekmemiştim. Şoka girdim ve merhameten . O öğleden sonra uyandığımda

acı dayanılmazdı. Bir şeyler yapmalıyım, bu yüzden korkuluklara doğru manevra yaptım ve başımı dışarı çıkardım, uçup giderken korkuluklara çarptım.

Ertesi sabah kendimi iyi hissediyordum. Her şey iyileşmişti ama hâlâ düşüyordum. Tekrar denemeye karar verdim. Kendimi korkuluklara yaklaştırdım ve olabildiğince yatay bir vektör elde etmeye çalıştım. Bu sefer daha iyi bir planım vardı. Daha önce yaptığım gibi bacağımı tekmeledim ve yine çarpıp kırıldı, ama etrafımda dönerken kollarımı bir sonraki kattaki korkuluğa dolamaya çalıştım. Onlar da yuvalarından kopmuş gibi hissetsem de bacaklarımı savurdum ve o kat ile bir alt kat arasındaki boşluğa girdim. İkisini de içeri soktum ve o kadar yavaş ilerliyordum ki bir iki dakikalığına maymun çubuğundaki bir çocuk gibi dizlerimden korkuluklara asılı kaldım. Ama katın içinde değildim ve iki kırık kol ve bir kırık bacakla tekrar düşüşe geçtim. Yine de acıyı unutmak için başımı korkuluklara vurmadan önce uzun süre beklemem gerekmedi.

Ertesi gün aynı şeyi tekrar denedim ve neredeyse içeri giriyordum. Eğer belim kırılmasaydı, inmeyi başarabilirdim. Ertesi gün yatay yönümü geliştirerek ve duvardaki kolumu ve bacağımı kullanarak kendimi yavaşlattım ve sonunda başardım. Yere indim. Her iki bacağımı, her iki kolumu ve merhameten boynumu kırmıştım. Ama orada yatarken, sadece başımı hissederken, bir zeminde olduğumu görebiliyordum. Düşmeyi bırakmıştım. Bacaklarımı hissedebilseydim dans edebilirdim.

Bayılmışım ama öğleden sonra geç saatlerde uyandığımda bir adamın bana baktığını gördüm. Bir kan gölü içinde yattığımı söyleyebilirdim ve kollarım ve bacaklarım bükülmüş ve kırılmış bir yığın halinde yatarken bir manzaraya benziyor olmalıydım. Konuşamıyordum ama çenemi oynatabiliyordum.

Bana baktı, ne olduğunu merak ettiği belliydi. Sonra nazıkçe sordu, "Dayak mı yedin?"

Hiçbir şeye cevap veremiyordum. Çırpınışlarımı gördü ve yanıma çömeldi. "Hayır için iki kez, evet için bir kez göz kırp."

Bir kez göz kırptım.

Başını kaşıdı ve kendi kendine, "Bu pisliğe nasıl bulaştı? Bunu kendine sen mi yaptın?" diye sordu.

Tereddüt ettim, nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama iki kez göz kırptım ve sonra bir kez göz kırptım.

"mı?" diye sordu.

Bir kez göz kırptım.

Tekrar bilincimi kaybetmeye başlamıştım ve o da sürüklenmeye başladığımı fark etti.

"Seni öldürmemi ister misin?" diye sordu telaşla, ben uzaklaşmadan önce.

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim ve bir kez göz kırptım.

Bir yatakta uyandım! Sadece tavana baktım ve düşmemenin verdiği rahat güven duygusunun tadını çıkardım. Odada yalnızdım ve dün tanıştığım adamın nereye gittiğini merak ediyordum. Yataktan fırladım ve büfeye doğru ilerledim. Yumurta, domuz pastırması, jambon, krep ve bir sürahi portakal suyu aldım. Harikaydı. Yemek yerken yemekten ve boğazımdan aşağı akan sıvının tatlı hissinden başka bir şey düşünmedim. Oturup düşünmeye fırsat bulamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yakalandığımdan beri Direitler beni o kadar sık öldürmüşlerdi ki, bir yemeğe oturup sadece yemek yemenin keyfini çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Kahvaltıdan sonra etrafa bakındım. Kimseyi göremiyordum. Her yer durgun ve sessizdi. Ne kadar aşağıya indiğimi merak ettim. Kilometrelerce olmalı ama bunu bilmenin bir yolu yoktu. Kenardan baktım ve yakında düşüşüme devam etmek zorunda kalacağımı düşünerek üzüldüm. Rachel'ı bulmak için tekrar aşağıya inmeliydim. Bu korkunç düşüşün diğer ucunda beni bekliyor olacağını biliyordum ve onu bulmalıydim. Yine de tekrar düşme ihtimali beni neşelendirmiyordu. Serbest düşüşten kaçmak o kadar zor olmuştu ki, geri dönme düşüncesi sinir bozucuydu.

Günün geri kalanında aylıklık ettim, birkaç kitap açtım ve onları kenara fırlattım. Elbette hepsi anlamsızdı ama avlanmaya devam ettim. Biraz kestirdikten ve geç bir öğle yemeğinden sonra, bir adamın yaklaştığını görünce irkildim. Yaklaştığında, dün beni ızdırabımdan kurtaran adam olduğunu görebiliyordum.

"Merhaba," diye seslendim o yaklaşırken. "Dün bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Omuz silkti. "Senin de benim için aynı şeyi yapacağını umuyorum."

"Elbette," dedim ve onu büfenin yanına oturmaya davet ettim. Elinde içinde kitap olan bir yastık kılıfı vardı. Onu dikkatlice yanına koydu ve iç çekerek oturdu. Yan gözle bana baktı. "Herkesten çok uzaktasın. Sen de mi birinci katı arıyorsun?"

Belli belirsiz başımı salladım. "Sayılır, ama biraz ara verdim." Yıllardır alt katta seyahat ettiğini öğrendim. Biriyle tanışmayalı üç haftadan fazla olmuştu.

"Aslında," dedi, "seni yatağa taşıdıktan sonra devam ettim ama bu sabah durumunu düşündükten sonra geri döndüm. Sana ne oldu? Etrafta o garip şiddet çetelerinden birileri olabilir diye korktum."

Kaçışımı, düşüşümü ve raflara çıkma girişimimi anlattığımda şaşkınlığı iki katına çıktı.

"Sık sık dibi bulmak için atlamayı düşündüm. Ama sanırım hiçbir zaman bir dip olduğundan yeterince emin olamadım - biliyorsunuz, her zaman dip olmadığını söyleyenler oldu."

Direite'leri hiç duymamıştı, bunu öğrendiğime sevindim. Kütüphanedeki alanımda etkileri o kadar büyüktü ki her yere yayılmasından korkuyordum. Görüşlerini açıkladığımda şaşkınlık ve üzüntüyle başını salladı.

"Demek yukarılardan geliyorsun. Yedi, belki on gün boyunca düştün. Saatte yüz yirmi milden fazla hızla. Gerçekten epey mesafe kat etmişsin. Kışkandım. Bu otuz bin milden fazla eder. Vay canına, en üst kat bundan daha yüksek. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Gülümsedim. "Ben de bundan önce dibe vuracağımı sanıyordum."

Cehennemde adet olduğu üzere, dünyadaki yaşamlarımız, cehennemdeki maceralarımız ve bu sonsuz öbür dünyada diğerleriyle zaman geçirmemizi sağlayan hikayeler hakkında birbirimize bilgi verdik. Akşam yemeğinde beni dilimlenmiş sığır eti, köfte ve zencefil sosundan yapılan lezzetli bir Kore yemeği ile tanıştırdı. Bu, ara sıra kendime hatırlatmam gereken bir yemektir.

"Hangi kitabı buldun?" Ben sordum.

Gülümsedi ve çıkardı. "Asal'ın yedi bin üç yüz yirmi ikinci katında buldum," dedi, bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü onun asal'ı açıkça benim değildi. Kitabı peçeteyle işaretlediği bir sayfaya kadar açtı ve bana uzattı. Şaşırmıştım. Şöyle yazıyordu,

Nefes, bana neşe patlamalarıyla geliyor. Taşlar kanlı solucanları kusuyor, tuzun yalama desenlerinin geçişiyle kırmızıya bürünüyor. Neden sinyal wu8&xxKJOPolns;kkk;

Daha önce kütüphanede hiç bu kadar derin ve net bir şey okumamıştım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı ve minnettarlıkla ona baktım. "Harika, değil mi?" dedi.

"Gramer olarak doğru olan iki cümle! Mantıklılar. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı şey. Bu bir şiir." Sevinçten çılgına dönmüştüm. Kitaba sarıldım, kapağını öptüm ve biraz isteksizce de olsa saygıyla ona geri verdim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bana uzun zamandır sahip olmadığım bir umut verdiniz."

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden en yakın merdivene doğru yürüyüp aşağı inmeye başladı.

Bana yaklaşık üç haftalık bir yolculuktan sonra kalabalık bir grup olduğunu söylemişti. Az önce inmeye başladığı merdiven boşluğuna girerek yukarı çıkmaya başladım.

Merdiven üstüne merdiven, kat üstüne kat çıkarken düşünecek çok zamanım oldu. Çoğunlukla Rachel'ı düşündüm. Bunca zaman sonra hâlâ düşüyor olabileceğinden endişeleniyordum. Ya da belki o da benim gibi kaçmıştı ama kaçtıysa onu nasıl bulacaktım? Tekrar düşmeye başlarsam, geceleri yanından uçarak geçebilir ve onu bir daha asla bulamayabilirdim. Belki de onu çoktan geçmiştim? Geldiğimden beri ilk defa tekrar dua etmeyi düşündüm. Kontrol edebileceğim çok ötesinde bir yardıma ihtiyacım vardı ve dua alabileceğim tek önlem gibi görünüyordu. Ama kime dua edecektim? Zerdüşlerin Tanrısına mı? Beni böyle bir yere gönderen bir Tanrı'ya mı? Nasıl bir yardımı *olabilirdi* (eğer varsa)? Bilmiyordum. Öğrenmek için hiçbir yolum yoktu.

Tanıdığım grupların binlerce mil aşağısındaki insanların tanıdıklarımından (özellikle de Direnişçilerden) farklı olacağına dair belli belirsiz bir umudum vardı. Afrika ya da Asya'dan biriyle tanışmak beni ne kadar mutlu ederdi. Anlatacak farklı bir hikayesi olan biriyle. Tanıdığım herkesin hiç bitmeyen aynılığı bir şekilde bu cehennemin aynılığıyla harmanlanmıştı. Aynı odalar, parmaklıklar, aynı büfeler, aynı banyolu aynı yatak odaları, aynı tabelalar, aynı halılar ve hepsi şaşmaz bir aynılıkla birbirine bağlanmış sonsuz kitap yığınları, insanların aynılığıyla eşleşiyor gibiydi; hepsi beyaz, hepsi Amerikalı, hepsi 1939 ile 2043 arasında ölmüş, aynı bakış açıları, aynı saç kesimleri, aynı çıldırtıcı alışkanlıklar. Her yerde homojenlik, sonsuz bir monotonluğa doğru sonsuza kadar uzanıyordu.

Kütüphanenin yeni bir bölümüne gelmiş olabileceğimi düşünmeye cesaret ettim. Belki de Çinlilerin tutulduğu yer burasıydı! Belki de on beşinci yüzyıldan bir Arap'la tanışabilirdim! Ama içten içe bunun olmayacağını biliyordum. Kitapların Roma harfleriyle dolu olduğunu kendime hatırlattım. Ama belki Almanya'dan birini bulabilirdim. Ama o zaman iki nokta üst üste yoktu. İngiltere'den mi?

Belki de. Ama nedense bu cehennemin tanımlayıcı noktasının amansız tekdüzeliği, türden türe farklılık göstermemesi olmasından korkuyordum. Eğer bunun sonunda bir cennet varsa, orası büyük bir çeşitlilikle, belki de evrenlere yayılmış çok sayıda zeki türle dolu olmalıydı. Evet, cennet de cehennemin aynılığı kadar farklılıklarla dolu olacaktı.

Tırmanırken hayatımdan hatırladığım dağları ve ormanları düşündüm. Bir karıncanın kutikulasının karmaşık yapısını düşündüm. Yüksek bir çamın kıvrımlı dallarına konmuş bir kuşun ötüşü, sabahın serinliğinde ne kadar da narindi. Bir serçenin fermuarlı tüylerini, desenli renklerini, göğsündeki şeritli benekleri, pürüzlü kahverengi kabuğun etrafında kıvrılmış, çatlamış ve çatlamış minik ayaklarını düşündüm. Burada bir hamamböceği görmek için bile neler vermezdim. Bir kralın fidyesiyle satın alınamayacak bir hazine olarak müjdelenirdi. Altı bacağının göğsünden ayrıldığını görmek için bin yıllık bir kuyrukta beklemeye değer bir manzara olurdu. Çok segmentli narin antenleri hakkında şarkılar yazılırdı. Kanatları öyle bir şiire ilham verirdi ki, anlatılırken onlarca yıl ağlanırdı.

Ama burada, Cehennem'in derinliklerinde, böyle bir mucizeyle eşleşecek hiçbir şey yoktu. Böylesine renklilikten mahrumduk. Müzik denemelerimiz yeryüzünde keyif aldığımız şeylerin gölgesinden başka bir şey değildi ama müzikten de öte doğal sesleri özlüyorduk. Sonbaharın sonlarında serin bir günde bir meşenin sararmış yaprakları arasından geçen rüzgarın uğultusunu. Dik bir dağdan aşağı inen küçük bir dereye suyun pürüzsüz taşlar üzerinde sıçramasını. Bir trenin düdüğü ya da otoyolda ilerleyen bir kamyonun çığlığı bile bir senfoni gibi gelirdi.

Basamakları çıkarken ayaklarımın çıkardığı takırtılar bana burada yaşadığımız duygu yoksulluğunu hatırlattı. Ama yine de tırmanmaya devam ettim, Hintli bir adamla ya da kadınla tanışmanın hayalini kuruyordum. Ayaklarımın basamaklara vuran halkası, kaçıışı olmayan bir aynılığın özeti haline geliyordu. Yine de tırmanmaya devam ettim. Ve devam ettim. Ve devam ettim.

Dört hafta sürdü ama sonunda birine rastladım. Bitkin bir halde kata girdim, yalpalayarak büfeye gittim ve bir bardak Gatorade istedim. İçecek buz gibiydi ve afiyetle mideye indirdim. Yığınların ortasında oturmuş, körfezin sonsuz boşluğuna bakan bir adam fark ettim.

"Merhaba," dedim.

Başını kaldırdı ve yüzündeki boş keder beni şok etti. Gözleri sanki günlerdir ağlıyormuş gibi kızarmış ve şişmişti, ama şimdi o kederli, terk edilmiş gözlerinde beni korkutan bir soğukluk -daha çok bir kaybolmuşluk-vardı. Hiçbir şey söylemedi, ama bana boş boş baktıktan sonra arkasını döndü ve körfeze boş boş bakmaya devam etti.

Onu bırakmaya karar verdim ve uyku odasına çekildim, duş aldım ve yattım. Işıklar bir saat kadar daha sönmeyecekti ama bütün gün tırmanmak yorucu bir işti.

~~~~~

SABAH olduğunda adam hâlâ oradaydı. Bir kase Cap'n Crunch ve biraz tost yedim, bir kez daha adamla konuşmaya çalıştım ama sessiz kaldı. Tekrar yukarı çıkmaya başladım. Yaklaşık her beşinci katta bir merdiven boşluğundan ayrılıyor ve daha fazla insana rastlayacağımı umarak yığınlara göz atıyordum. O sabah saat on civarında bir grup insana rastladım. Sanki büyük bir trajedi yaşanmış gibi küçük bir topluluk oluşturmuşlar, ağlıyorlar ve kederli ses tonlarıyla konuşuyorlardı. Yaklaştığımda onları dikkatle selamladım. Bir kız gözyaşlarına boğuldu. Herkes Cehennem'de daha önce hiç görmediğim şekilde yas tutuyordu.

Gerçek ölümün olmadığı bir yerde, acı, öfke, nefret, gaddarlık, alev alev yanan delice kötü niyetli öfke, sık sık can sıkıntısı, sık sık hayal kırıklığı, sevgi, neşe, memnuniyet, heyecan, kaybedilen aşk için üzüntü ve bir dizi başka duygu görmüştüm, ama bunu değil. Bu tür bir yas değil. Dünyaya geldiğimden beri böylesine çarpıcı bir kayıp ve katıksız umutsuzluk kombinasyonu görmemiştim.

Tek söyleyebildiğim "Sorun ne?" oldu.

Adamlardan biri bana döndü, yüz hatları keder maskesi gibiydi.

"O zaman duymadınız mı?"

Düşüşümü ve kütüphanenin bu bölümüne inişimi kısaca anlattım. Tek yorumu "Uzun bir yoldan gelmişsin" oldu.

Henüz dibe vurmadığım için duyduğum şaşkınlıkla ilgili bir şeyler söyledim.

Kadınlardan biri ve erkeklerden ikisi gözyaşlarına boğuldu.

Konuşan adama baktım ve olabildiğince nazik bir şekilde "Ne oldu?" diye sordum.

Sanki yabancı bir ülkede bir gemiden yeni inmişim gibi bana baktı. "Usta

Took hesaplamalarını bitirdi." Tekrar gözyaşları dökülmeye başladı. toplanan grup arasında.

Bana döndü ve "Belki de gidip onu kendin görmelisin. Artık bu konuda konuşmam." Konuşurken sesi çatallaştı ama eklemeyi başardı: "Yaklaşık on yedi kat yukarıda. Sana neler olduğunu anlatacaktır."

Geri çekilip tekrar tırmanmaya başladığımda taş gibi bir sessizlik oldu. On yedi katı hızla çıkmam sadece birkaç dakika sürdü.

Salona girdim ve üzüntü karşısında şaşkına döndüm. İnsanlar ağlıyordu. Bazıları neredeyse katatonik gibiydi, hiçbir şeye bakmıyorlardı, yüzleri ifadeden yoksun donmuş bir diktüs gibiydi. Bir adam gördüm ve Bay Took'u nerede bulabileceğimi sordum. Bana koridorda el salladı. "Üçüncü daire aşağıda," dedi sert bir sesle. Kederli ruhlardan oluşan grubun arasından ilerledim.

Bay Took yatağında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

"Bay Took?" diye sordum. Başını kaldırıp baktı. Önce cevap vermedi, ben de tekrar sordum.

"Ne?" dedi soğuk bir şekilde.

Katta yeni olduğumu ve yaklaşık otuz bin mil yukarıdan geldiğimi açıkladım.

Başını salladı ve alaycı bir tavırla sordu: "Yani o kadar bile hâlâ sadece beyaz, İngilizce konuşan Amerikalılar mı var? Bunu bilmeliydim. Ne istiyorsun?" diye sordu. Mesafeli görünüyordu.

Tereddüt ettim. "Ben sadece... üzüntüyü merak ediyordum."

Bana güldü ve bir kitaptan kopardığı sayfaları bana fırlattı. Kenarları karakalem denklemlerle doluydu, sivriltilmiş bir kemik ve büfeden alınan yanmış bir şeyle çizilmişti.

"Şunlara bak. Sorunun cevabını bulacaksın. Onlara bakın ve ağlayın, çünkü size bu cehennemde olmanın tam olarak ne anlama geldiğini anlatacaklar. Bak! Bak! Bak!"

Bir an için şiddete başvuracağından korktum ve geri çekildim ama o sadece yatağa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Kâğıdı elime aldım ve boş gözlerle hesaplamalara baktım ama bir anlam veremedim.

"Bunun üzerinde ne kadar çalıştın?" Nefes alış verişini normale döndükten sonra sordum. Başını kaldırdı ve bana baktı.

"Ne?"

"Bunu uzun mı yapıyorsun?"

"Sadece birkaç dakika içinde bir tahminde bulundum, ancak kesin cevap biraz zamanımı aldı - tahminime inanmak istemedim."

"Sormamın sakıncası yoksa bunlar nedir?"

Bir iç geçirdi. "Kütüphanedeki kitap sayısını hesapladım." Durdu ve bana fırlattığı kâğıtlara baktı.

"Kaç tane ?" Ben sordum. "Sonlu bir sayı var mı?" Bu, Cehennem'de en çok tartışılan sorulardan biriydi. Üniversitemizde, hesap konusunda eğitilmiş birkaç kişi olmasına rağmen, olasılık teorisi konusunda bilgili kimse yoktu. Genelde sonlu ama çok büyük olduğuna inanılan kitap sayısını gerçekten hesaplamış mıydı? Heyecanımın arttığını hissedebiliyordum. "Kaç tane?" Sorduğum sorunun ne anlama geldiğini fark ederek sesimi biraz daha gerginleştirerek sordum.

"Doksan beş, bir milyon üç yüz on iki bininci güce yükseltildi."

"Bu çok fazla. Değil mi?"

"Anlamıyorsunuz. Eski evrenimizde yetmiş sekizinci elektrona kadar sadece on tane elektron vardı."

"Yani bu kütüphanede, önceki tüm evrenimizdeki elektron sayısından daha fazla kitap mı var?"

"Çok daha fazla." Sonra şeytani, muzip bir bakışla ekledi, "Aslında kütüphanenin boyutlarını hesapladım. Otuz bin mil yukarıdan geldiğini mi söylüyorsun? Ne zaman dibe vuracağınızı merak ettiniz mi?"

Yavaşça başımı salladım.

Acı acı güldü. "Eğer cehennemin ortasına yakın bir yerdeysen, sadece on ila bir milyon iki yüz doksan yedi bin üç yüz yetmiş yedinci ışık yılına kadar yolun var." Soğuk kahkahasını asla unutmayacağım. "Eski evrenimizdeki elektron sayısından bir milyondan fazla ışık yılı daha fazla yolunuz var."

Geriye düştüm. "Rachel!" diye . "Asla dibe inemeyeceğim."

Adam tiksintiyle başını salladı.

"Dibe ulaşacaksın," diye acı acı güldü, "ama çok, çok uzun bir süre değil."

EN DERİN UÇURUM

Ondan sonra yıllarca dolaştım. Felç olmuşum. Sonunda Rachel'la bir daha asla karşılaşamayacağımızı biliyordum ama yüz yıl boyunca bir gün ona rastlayacağımı umdum. Bunu zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Bir gün bir büfeye gidecektim ve o da orada olacaktı, çok sevdiği humuslu falafel'den sipariş edecekti. Beni görünce ayağa fırlayacak ve kollarını bana dolayacaktı. Asla bırakmazdım. Bazen zihnimde onu kütüphanenin zemininde oturmuş, raflardan kitapları çekerken ve onlara bakarken bulurdum. Diğer zamanlarda ise yanımdan geçip adımları haykırdığını hayal ederdim. Parmaklıkların üzerinden atlar ve süpermen gibi dalarak sonunda onu yakalardım. Kucaklaştık ve asla bırakmazdık. Zilyonlarca yıl sonra dibe vurana kadar asla bırakmayacaktık. Ama bunlar olmayacaktı. Onu hiç bulamadım. Bu uçsuz bucaksız kütüphanede bir yerlerde yaşadığını biliyorum; hayatımın kitabı gibi, o da bir yerlerde var. Şu anda bir yerlerde, muhtemelen benim gibi yalnız ve şüphesiz bir yerlerde raftan kitap üstüne kitap çekiyor, tarıyor ve bir kenara atıyor. Muhtemelen o da benim gibi yanında bir ya da iki kitap bulunduruyor. Belki birinde bulduğu bir roman ya da uzun ve karmaşık bir şiir vardır. Belki de hikayesini bulmuş ve bu cehennemden çıkmıştır - hayır, benim gibi çağlar boyunca, incelememizi bekleyen kitap okyanusunda sadece bir damlayı kaplamıştır.

Bu kadar uzun zaman sonra hala burada olacağım zamanın bir anlık bir kesiti olacak kadar kısa bir zamana odaklanmam bana garip geliyor, ama bu an o kadar güçlü bir şekilde içime işlemiş ki umutsuz bir çaresizlikle ona tutunuyorum. Saçma sapan kitaplara bakarken evrenlerin çağları geçiyor, yine de geçmişte kalmış bir aşkı düşünüyorum, gerçek olduğuna inanmak bile anlaşılmaz. Aşk nedir ki böyle bir güce sahip olsun? Her ne ise, beni buraya yerleştiren bu Tanrı'nın onun hakkında bir şey bilmesi pek mümkün görünmüyor. Eğer beni zerre kadar sevseydi, bana bunu yapabilir miydi? Kim anlayabilir ki? Bir zamanlar daha kötü bir cezadan korktuğum için böyle şeyler söylemekten çekinirdim. Ama daha kötü bir kader olabilir mi? Aşkı hatırlamak ve ona ulaşamayacağını bilmek? Aşkın ışık yılları ve ışık yılları uzakta bir yerlerde dolaştığını bilmek, sonsuza dek ulaşamaz olduğunu bilmek? Sonsuza kadar saklı mı? Bu yüzden seçiyorum

başka bir kitap al. Onu aç. Rastgele karakterlerden oluşan bir sayfa gör. Kenara fırlat. Başka bir tane al. Tekrar et. Tekrarla. Tekrarla. Tekrar ediyorum... noktalar devam ediyor. Devam ediyorum, ışık yılından sonra ışık yılı, eondan sonra eon ...

Yüzlerce yıl dolaştım. Tırmandım, indim, tırmandım. Bazı arkadaşlar edindim, bazı sevgililer edindim, birkaç kişiyle savaştım, diğerlerini korudum. Rachel'ı benden alan şeytani grup gibi başka bir gruba hiç rastlamadığımı söylemekten mutluluk duyuyorum. Yine de asla eskisi gibi olamadım. Aşkларım eskisi kadar derin değildi ve nadiren bir ya da iki yıldan fazla sürüyordu. Bir sabah atladım. Dibi bulmaktan ve hikâyemi ciddi bir şekilde aramaya başlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Sonsuz ışık yılı düşmem gerekecekti. Bu yüzden büfeden bir kuzu incik sipariş ettim, bir kemik bıçağı yaptım ve cübbemden kopardığım bir kumaş şeridiyle koluma bağladım ve atladım.

Uzun yıllar boyunca düştüm. Her sabah uyandım, bıçağı boynuma sapladım ve ertesi sabah yine aynı şeyi yapmak için uyandım. Her gün tekrar tekrar. Bazen bir saat kadar uyanık kalıyordum, ama sonra can sıkıntısı başlıyor ve kemik bıçağını tekrar kullanıyordum.

Sonra yüzyıllar süren acı dolu düşünceler geldi. Henüz bir ışık yılı bile düşmediğimi biliyordum. Gitmem gereken googoller ve googoller ışık yılı vardı. Varoluştan daha derinlere inen bir umutsuzluk var; bilincin iliklerine, ruhun koltuğuna kadar uzanıyor. Sonsuza kadar böyle yaşamaya devam edebilir miydim? Bu cehennemde var olmaya nasıl devam edebilirdim? Yine de başka seçenek yoktu. Varoluş burada devam edip gidiyor. Sonlu ile sonsuz arasında pratik bir fark göremiyorsanız, sonlu pek bir şey ifade etmez. Her sabah umutsuzluk beni kavıyordu, içime kadar ulaşan soğuk bir umutsuzluk, katatonik bir uyuşukluk yaratıyordu. Belli belirsiz bir düşme, acıkma ve mantığın ötesinde bir susuzluk hissi vardı, ama uzak görünüyordu. Çok uzakta. Ve geldiğimden beri ilk kez günlerin nasıl geçtiğinin farkına varamadım. Ne kadar süre düştüğümü hala hatırlamıyorum. Bu cehennemin unutulmazlığı askıya alındı ve bu uyuşturan çılgınlık içinde aşağıya doğru düştüm. Kaç çağ geçti tahmin edemiyorum. Ama bu uyuşukluktan çıkmam yavaş oldu. Bir insandan çok bir bitkiye benziyordum - bilincim sadece öz farkındalığın bir gölgesiydi, zihinsel bulanıklığıma sadece silik bir nitelik duygusu nüfuz ediyordu. Düşünmeyi, algılamayı bırakmışım. Varlığımın bir salyangoz ya da bir amip kadar bile farkında değildim.

Sonunda yavaş yavaş aklım başıma geldi ve düşüşümü sonlandırmaya karar verdim. Otuz iki deneme yaptım ama sonunda o tanıdık yerde uyandım.

kütüphanenin koridorlarında. İçgüdüsel olarak, hala biraz şans umuduyla, raftan kitaplardan birini çektim - elbette saçma bir sıçrama.

Dikkatimi büfeye çevirdim. Patates ve dondurma sipariş ettim. Oldukça sıradan bir yemektir ama açtım.

Şimdi ayrıntıları atlıyorum - anlatacak çok az şey var, ama sonraki yüz kırk dört yıl boyunca yığınları dolaştım. Bir noktada tekrar düşmeye başlayacağımı biliyordum ama uzun bir süre sadece bir şey bulmak istedim. Bunu buldum da:

ağaçları rüzgarlı noktalar olarak yakalayın

Birinin yanımdan geçip gittiğini gördüğümde sabahın erken saatleriydi. Yalnızdım. Çok yalnızdım. Tabii ki kütüphanenin bu kadar aşağısında kimseyle tanışmamıştım, bu yüzden cesedin yanımdan düştüğünü gördüğümde hemen parmaklıkların üzerinden atlardım.

Onu yakalamak zor olmadı. Ölü gibi yuvarlanıyordu ve ben de bir mermi gibi aşağıya fırlıyordum - kollarım yanımda, baş aşağı bir dalış yapıyordum. Kısa bir kovalamacadan sonra cesedini kollarıma aldığım anda, bir bebek gibi ağladım. O kadar güzeldi ki! Bir melek gibiydi. Bütün gün saçlarını okşadım, ona sarıldım ve kollarımda ölüsüyle birlikte ağladım. Bir kolu ve bir bacağı yoktu. Yığınlar geri dönmeye çalışıyor olmalıydı. Bileğine bağlı bir kemik bıçak vardı. (Tabii ki - bu yerde zamanın taleplerinden kaçmak için kaç tane tasarım çözümü vardı?) Bunu önlüğümün kumaş şeritleri kesmek için kullandım ve onu kendime bağladım. Kalan bacağına benimkine sabitledim, sonra gövdesini belime bağladım. Bunun, şafaktan önceki saat bilincimizi çaldığında birbirimizden uzaklaşmamızı engelleyeceğini umuyordum. Sanırım dua bile ettim.

Sabah aynı anda uyandık. Kollarını bana dolamadan ve sıkıca sarılmadan önce sadece bir saniye bana baktı. Ben de ona sarıldım ve onunla birlikte ağladım. Başını geriye çekti ve bana baktı.

"Sen gerçek misin?" diye sordu merakla.

Cevap veremedim. Sadece ağladım ve ona daha sıkı sarıldım. O da aynı şekilde karşılık verdi.

Tekrar denedi. "Vazgeçmiştim."

Sadece başımı sallayabildim. Sonra cılız bir "ben de" sesi çıkardım. Ne demek istediğimiz konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Adı Wand'dı. Başka pek bir önemi yoktu. Hikâyelerimizi paylaşmadık. Sadece yalnız ve kayıp lanetlilerin yapabileceği gibi birbirimize sarıldık.

Anlıyorum. Yığınlara girişimizi çok dikkatli bir şekilde planladık. Birbirimizi kaybetmek istemiyorduk, bu yüzden birkaç gün boyunca düştük ve birlikte kalmak için bir plan üzerinde çalıştık. Savaşta kilitlenmiş bir çift yengeç gibi el ele tutuşarak dönmeye başlayabileceğimizi keşfettik. Çekerek ve iterek, bir akçaağaç tohumu gibi dönerek bir dönüş tasarlayabilirdik. Dönme ritmini arttırarak, tıpkı bir çocuk parkındaki salıncakta bacaklarınızı pompalayarak daha yükseğe çıkmaya çalışmanız gibi, daha hızlı ve daha hızlı dönmeyi başardık.

Serbest düşüşle yığınlara girmekte epey zorlanıyordu; çünkü yan tarafa yeterince sert çarpıp bir uzvunu parmaklıkların üzerinden geçirecek kütleye sahip değildi. Düşüşünü kırmaya yaklaşmayı bile sadece iki kez başarmıştı ve onu en son 783. denemesinde bulduğumda ölmüştü. Rachel'ı düşündüm. O kaç kez denemişti?

Plan, ben bıraktığımda, düşmeden önce korkulukların üzerinden yığınların içine fırlayacak kadar yatay momentuma sahip olacak kadar hızlı dönmektir. Eğer başaramazsa, onu yakalayıp birbirimize bağlayacaktım ve ertesi gün tekrar deneyecektik. Sonunda başardığında, mümkün olduğunca çabuk düşmeye çalışır ve onunla buluşmak için yarışırdım.

"Sana tekrar tırmanmam bir yılımı alabilir," dedim.

"Gerekirse yüz yıl beklerim," dedi muzipçe gülümseyerek ve beni dudaklarımdan sertçe öptü.

Girişimimizi yapmadan önce iki kez seviştik. İkimiz de o kadar sık ve o kadar uzun süre düşmüştük ki, havadaki yaratıklar gibiydik ve bir yataktaki kadar doğal görünüyordu. Bir gün boyunca cennetin nasıl bir yer olduğunu hayal ettim.

Dönmeye başladık, yığınları denemek için hazırдық. Hayatımda hiç bu kadar hızlı gitmemiştim. Kütüphane etrafımda o kadar hızlı dönüyordu ki daha fazla tutunamayacağımı düşündüm, ama tuttuk ve kollarımızı ileri geri pompalamaya devam ettik, giderek daha fazla açısal momentum ürettik. Onu ben mi bıraktım yoksa o mu merkezcil kuvvet tarafından avuçlarımdan koparıldı emin değilim ama birbirimizden ayrı uçtuk. Çok işe yaradı. Benden bir mermi gibi uçup gitti. Korkuluklara öyle bir kuvvetle çarptım ki neredeyse bilincimi kaybediyordum ama neyse ki sadece kalçam ve sırtım kırıldı. Korkuluktan başka bir serbest düşüşe doğru kayarken onun yığınların üzerine çıkmayı başardığını gördüm - ilk deneme! O da ölmemişti ve ben bilincimi kaybederken koridorun zemininden gülümsemeyi başardı.

Ertesi sabah uyandım ve hemen yan tarafa çarpmaya çalıştım. Acele etmek ve daha iyi hazırlanmamak aptallıktı ve sadece bir kolumu ve bilincimi kaybetmeyi başardım. Ertesi gün planımı uygulamadan önce daha dikkatli düşündüm. İlk denemede neredeyse yığınlara geri dönmeyi başarıyordum, ancak yaklaşırken dengemi biraz kaybettim ve düştüğümde bacaklarımı korkulukların üzerinden geçiremedim. Ölmemiştım, bu yüzden öğleden sonra biraz sonra tekrar denedim, ancak sabahki girişimden dolayı çok acı çekiyordum, umutsuzdu. Bu noktada endişelenmeye başlamıştım; günde yaklaşık 2.880 mil, 62.000 kat merdiven düştüğümü ve boşa harcadığım her gün yaklaşık üç aylık tırmanış eklediğimi düşündüm. Ertesi gün motivasyonum yüksekti ve elimden geleni yaptım. Önce ayaklarımı yığınlara çarptı. Bacaklarım bara takıldı ve yuvalarından çıktı, ama bu beni ters takla atabilecek kadar yavaşlattı, böylece kollarımı bir sonraki katın korkuluklarına asıp tutunabildim. Herkülvari bir irade çabasıyla kalan gövdeyi parmaklığın üzerine çektim.

"Geliyorum Wand," dedim ölürken ısılt ısılt parlayarak.

Ertesi gün merdivenleri hızla çıktım. Uçtum. Her seferinde iki basamak çıktım. Acımasızdım. İlk aydan sonra, yeterince yükseğe çıkmadığımı bilsem de, her katta onun adını haykırdım. Bütün düşüncem onu bulmaktı ve ışıklar söndükten sonra da koşmaya devam ettim, ta ki şafaktan önceki o garip saatte, uykuya engel olunamadığında ve cehennemde her şey onarılıp doğru ve yeni yapıldığında kendimden geçene kadar.

Günler bir rüya gibi geçti. Tekrar tekrar bir araya gelişimizi hayal ettim, düşüncelerimde neredeyse bir oluk açana kadar zihnimde tekrar tekrar canlandırdım, o kadar derin ki düşünebildiğim tek şey bir araya gelişimizmiş gibi görünüyordu. Beklenti bir hediyedir. Belki de daha büyüğü yoktur. Beklenti umuttan doğar. Gerçekten de umudun en güzel ifadesidir. Ancak umudun kaybı en büyük umutsuzluktur.

Onu hiç bulamadım. Ne oldu bilmiyorum. Olabileceği her yeri aradım. Acımasızca adını söyledim ama gitmişti. Onu hiç bulamadım. Binlerce yıl dolaştıktan sonra, arada bir kitap açarak ama çoğunlukla onu arayarak aşağı inmeye devam ettim. Wand'dan hiçbir iz bulamadım. Şimdi acaba karşılaşmamız gerçek miydi diye merak ediyorum. Belki de bir rüyaydı? Belki de onun yığınlara girdiğine dair anım bir yanılsamaydı ve benden ışık yılları aşağıya daldı. O gitti. En azından bu açık.

Tüm umutlar da yok oldu. Bir insanla tanışmak, bir kitap bulmak, gizli bir çıkış yolu keşfetmek gibi herhangi bir şeye dair tüm umutlar yok oldu. Çok fazla zaman

geçti, söyleyecek ne kaldı? Tüm çeşitlilik kayboldu ve kitapları araştırmakla geçen milyarlarca yıl beni kötü bir konuşmacı yaptı. Size en dibe düşüşümü anlatabilirim - sonsuz acı ve unutkanlık döngülerinde açlıktan ölmek ve tekrar tekrar ölmek. Size arayışma en alt kattan ciddi bir şekilde başladığımı anlatabilirim. Işık yılları ve ışık yılları boyunca merdivenleri yavaşça çıkmamı. Sayılamayacak kadar çok kitap açtığımı. Ara sıra, her çağda, birlikte bir milyar yıl kalabileceğim bir insanla tanıştığımı anlatabilirim. Ama ne olacak ki? Bir milyar yıl sonra söyleyecek bir şey kalmıyor ve sonunda umursamadan ayrı düşünüyorsunuz. İnsani bir ilişki umudu artık benim için herhangi bir derinlik veya ağırlık taşımıyor ve tüm anlamlar uzun zaman önce sonsuz gri bir hiçliğe dönüştü. Şimdi önemli olan tek şey arayış. Kitabımı bulacağım bir zamanın geleceğini biliyorum ama bu çok uzak bir gelecekte. Bugün olmayacağından da hiç şüphem yok. Yine de içimde garip bir umut var. Bir şekilde, bir şeyin, Tanrı'nın, iblisin, Ahura Mazda'nın, birinin, çabaladığımı göreceğine dair bir umut. Gerçekten deniyorum ve bu yeterli olacak.

EK

BABEL KÜTÜPHANESİ, yazılabilecek belirli bir boyuttaki tüm kitapları İÇERİR. Standart bir klavyedeki tüm karakterleri ve her kitabın (Jorge Luis Borges'in orijinal hikayesinde anlatıldığı gibi) 410 sayfa uzunluğunda olduğunu ve her sayfada 80 karakterden oluşan 40 satır olduğunu varsayıyorum. Yani kitaptaki toplam karakter sayısı:

$$410 * 40 * 30 = 1,312,000$$

Standart bir klavyede yaklaşık 95 olası karakter olduğuna göre, bu da olası kitap sayısının $95^{1,312,000}$ olduğu anlamına gelir ki, evrende sadece (Arthur Eddington'a [1882-1944] göre) 1.5^{80} elektron olduğu düşünüldüğünde oldukça büyük bir sayıdır. Şimdi, kitapların yaklaşık 1,5 inç kalınlığında ve dikey olarak rafa koymak için yaklaşık 1,5 fit alır, yaklaşık 8 raflar 200 feet uzunluğunda ve yaklaşık 100 feet kare yaşam alanı, kütüphanenin genişliği ve nefesi (her bir tarafı için bir tane olmak üzere iki raf göz önüne alındığında) yaklaşık $7.16^{1,297,369}$ ışık yılı genişliğinde ve derinliğindedir.

YAZAR HAKKINDA

STEVEN L. PECK evrimsel ekolojist ve bilim felsefesi ve tarihi profesörüdür. Bir önceki romanı *The Scholar of Moab*'ın (Torrey House Press, 2011) ve yakında çıkacak olan genç yetişkin romanı *Spear from the Wealdend's Tree*'nin (Cedar Fort Press) yazarıdır. Şiir ve kısa öyküleri *Dialogue*, *Bellowing Ark*, *Irreantum* ve *Red Rock Review* gibi çok sayıda edebiyat dergisinde yayımlandı. 2011 yılında Bilim Kurgu Şiir Derneği' Rhysling Ödülü'ne aday gösterildi ve yazıları Mayhew Kısa Kurgu Yarışması ve Eugene England Memorial Deneme Yarışması gibi onur ve ödüllerle tanındı. Bilimsel çalışmaları *American Naturalist*, *Newsweek*, *Evolution*, *Trends in Ecology and Evolution*, *Biological Theory*, *Agriculture and Human Values* ve *Biology & Philosophy* dergilerinde yer almış ve çevre yönetimi üzerine bir kitabın editörlüğünü yapmıştır.

